

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\D\Däniken Erich von\Däniken_E-Vesmírné lety
ve starověku.pdb

PDB Name: von_Daniken_Erich-Vesmirne_lety
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2003
Modification Date: 13.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Erich von Däniken
VESMÍRNÉ LETY
VE STAROVĚKU
Po stopách všemohoucích

Předmluva

Ve svých dosavadních jednadvaceti knihách jsem se zabýval mimozemšťany, oněmi tajuplnými E.T., kteří naši starou dobrou Zemi navštívili už před tisíciletími. Já vím, že se můžeme přit skoro o všem, o možnosti či nemožnosti vesmírných letů v daleké minulosti stejně jako o výkladu archeologických nálezů. Jenom o jedné věci se přit nemůžeme: o existenci Svatých spisů. Na těchto spisech je pozoruhodné, že mnoho z nich je sepsáno v první osobě, tedy očitými svědky. A to nás přivádí do úzkých. Mohli bychom zaujmout názor, že autory těchto svatých spisů byli kazatelé, třeba i blouznivci své doby. Vypovídají však o tom, že k nim promlouvali jacísi "učenci z oblak" nebo v Ich-formě líčí zážitky, které prožili prostřednictvím těchto nebeských učenců. To má být pouhá fantazie?

Dost! odporuje věřící. Texty nejsou vymyšlené, autoři to všechno prožili. Ale kdo to tedy k nim promlouval? Kdo se zjevoval v dýmu, v ohni a s hlukem? S koly, křídly, disky?

Pán Bůh - kdo jiný! odpoví věřící. Já sám jsem silně věřící člověk. Já vím, že existuje úžasná tvůrčí síla, duch Boží. Dokonce patřím k těm, kteří se ještě každý den modlí. Ale ten Bůh, kterého mám na mysli, ten nemá zapotřebí, aby se proháněl v nějakém vozidle, které čoudí, stoupá, klesá, páchne, které má kola s disky a ještě hřmotící křídla. Když to tedy nebyl Pán Bůh, který promlouval k našim předkům - kdo nám ještě zbývá?

V tomto svazku jsem moderně a srozumitelně vyložil dva důkazy ze Starého zákona. Přál bych si, aby moji čtenáři byli jako já: věřící, ale ne lehkomyšní.

Erich von Däniken

1. kapitola

Duchové z krabice od panenky

Pověsti Indiánů Hopi - Bohové ve tvaru panenky - Pohlednice z doby kamenné - Nejstarší univerzita stojí v pralese - Katchinové na peruánských kobercích - Jumbojet před tisíciletími - Učitel z vesmíru - Živly nehovoří - Antická odpalovací rampa v džungli - Kovové slitiny Indiánů - Dvě kuriozity z hlíny

Pověsti Indiánů kmene Hopi rozlišují dějiny na čtyři světová období, z nichž naše doba je to čtvrté. Před mnoha tisíciletími žili předkové Hopiů v tichomořské oblasti na pevnině, kterou nazývali Kasskara. Tenkrát vypukla válka s obyvateli jiné části Země. Pevnina Kasskara se rozpadla na kusy, přivaly moře ji zaplavily a pravlast Hopiů se potopila. Nad vodou zůstaly jenom ty nejvyšší body: některé z nynějších tichomořských ostrovů. Tak to vypráví Bílý medvěd, dnes devadesátiletý příslušník kmene Hopi.

Když byla Kasskara zničena, objevili se katchinové, "vysoce uctívání vševědové". Katchinové byli tvorové z daleké planety s nevyslovitelným jménem "Toonaotekha". Hopiové tvrdili, že "vševědové" od té doby navštěvovali Zemi v různých časových odstupech.

Katchinové byli různých druhů: někteří byli výrobci, jiní zas učitelé nebo ochránci zákonů. A mezi učiteli byli rovněž odborníci různých oborů. Tak například gynekolog pomáhal ženám při porodu, astronom vysvětloval lidem zákonitosti hvězdné oblohy a metalurg učil pozemšťany získávat a zpracovávat kovy.

Dodnes ztvárňují Hopiové své učitele, katchiny různých druhů, v podobě panenek. Jak mi vyprávěl Bílý medvěd, důvody jsou dva: zaprvé proto, abychom se my lidé nechovali namyšleně a arogantně a abychom nevěřili, že jsme ti největší a že jsme všechno objevili sami, a zadruhé proto, abychom si stále připomínali návrat katchinů... A oni se vrátí. Dnešní panenky prý zobrazují tehdejší skutečné katchiny. Žádné panenka se přesně nepodobá té druhé, protože i původní katchmové měli různé vlastnosti. Panenky nesou různé symboly, mají různé barvy, přilby a masky - stejně jako opravdoví katchinové před tisíciletími, učitelé z planety Toonaotekha.

V dnešní rezervaci Hopiů v Arizoně, poblíž hopijské vesnice Oraibi, leží skalní kotlina, nepřístupná návštěvníkům. Její stěny jsou kolem dokola posety skalními rytinami, zvanými petroglyfy. Je jich mnoho tisíc. Rytiny zobrazují dějiny Hopiů, ale tak, že to nikterak nezapadá do našich současných vědomostí.

Starý Hopi Bílý Medvěd líčil, jak katchinové pomáhali jeho národu, když se mu rozpadla pevnina. "Létající štíty", nebeská vozidla katchinů, dopravovaly předky Hopiů z oblasti nebezpečí a v četných vlnách je vysazovaly na pobřeží

dnešní Jižní Ameriky. Tyhle létající štíty prý vypadaly jako rozpůlené dýně.

Příchodem do Jižní Ameriky začaly nové dějiny Hopiů. Indiáni se rychle množili a původní národ Hopi se rozštěpil na různé kmeny. Několik mnohatisícových skupin putovalo na sever, mezi nimi také kmeny Medvěďů a Kojotů. Ve velkém národě Hopi se vytvořila nová seskupení, která se usadila ve velehorách Jižní Ameriky a později i ve středoamerických lesích.

Byli to předkové Inků v Peru i Mayů ve Střední Americe.

V dnešním Yucatanu založili různá města, mezi nimi mayské město Tikal a středisko Hopiů Palatquapi, na které žádny Hopi nikdy nezapomene - bez ohledu na to, ke kterému klanu náleží. Palatquapi totiž zanechalo hluboké stopy v paměti národa. Byla zde třípodlažní budova, která sloužila výhradně vyučování. V přízemí se mladí Indiáni učili dějiny svého národa, v prvním patře poznávali přírodní vědy a ve druhém patře se seznamovali s matematikou a astronomií. Učitelé byli katchinové.

V Palatquapi žili předkové Hopiů šťastně po tisíciletí, až je nakonec populační exploze donutila hledat stále vzdálenější sídliště. Tím se oslabily vztahy s centrem. Také katchinové tenkrát opustili Palatquapi a vrátili se do svého domovského světa.

V následujících tisíciletích došlo ke strašlivým bratrovražedným bojům. Znepřátelené kmeny sice respektovaly chrámy a pyramidy starých bohů, ale posvátné obřady ztrácely čím dál tím víc svou tradiční formu.

Tak zpustlo hlavní město kmene Lukařů, mayské město Tikal. A vyprázdnily se ulice a chrámy Palatquapi, které dnes nazýváme Palenque.

Takto podaná historie Indiánů kmene Hopi odporuje našim dosavadním vědeckým názorům, podle kterých byla Jižní Amerika osídlena od severu k jihu. Avšak minulost tohoto národa, jeho putování a bloudění, boje a rozkoly nově vznikajících skupin s hlavním kmenem - to je zachyceno ve skalách. Nepomíjející skalní obrazy Hopiů jsou pro toho, kdo v nich umí číst, jako otevřená kniha dějin. Ale bílý muž si se škrábanci na skalních stěnách nevěděl rady. Dějinám Hopiů vůbec nevěří, protože stejně ví všechno líp.

Že v datování Střední Ameriky asi něco nesouhlasí, dokládají nové nálezy mayského badatele Normana Hammonda. V Yucatanu objevil keramiku, která by se musela datovat až do roku 2600 před Kristem. To je tedy o jeden a půl tisíciletí víc, než připouští dosavadní schéma.

Zobrazování katchinů Indiány kmene Hopi je totožné se zobrazením na tkaných výrobcích předindických kmenů.

V oblasti dnešního peruánského městečka Paracas žilo před dvěma tisíci lety obyvatelstvo, které bylo proslulé svým tkalcovským uměním. Jejich motivy na látkách a kobercích však nezobrazují nic jiného, než postavy katchinů.

Již tenkrát, v době předkřesťanské, nosili náčelníci a knězi při obřadech nádherně barevné přehozy ze tkaných látek.

Našly se hroby, ve kterých byly mrtvoly, zabalené v takových látkách. Motiv by mohl pocházet od Hopiů, kteří dnes žijí několik tisíc kilometrů severněji.

Samotné historky Hopiů o tom, že je jejich nebesť učitelé přepravili přes vodu v obrovských létajících strojích, nacházejí odraz ve staroindických textech Kathasaritsagar. Tam se mluví o vzdušném vozidle, které "nikdy nemuselo tankovat." Toto vozidlo prý dopravilo mnoho lidí do vzdálené země na druhé straně moře.

Zarážející příbuznost s pověstmi Hopiů o katchinech jsem našel na horní Amazonce u Indiánů kmene Kayapos. Tento indiánský kmen pořádá každoročně slavnost, při které uctívá svého nebeského učitele. Než však začnou obřady, musí se uplést oblečení tohoto mimozemského návštěvníka. Muži a ženy kmene Kayapos k tomu používají široké pásy lýčí a splétají z nich neohrabaný oděv. Ten je zcela uzavřený, nemá žádné otvory pro oči, nos nebo ústa. Právě tak, říkají Indiáni Kayapos, vypadal jejich nebeský učitel. Měl jméno Bep Kororoti a tady je jeho příběh:

Jednoho dne vypukl v pohorí Pukato-Ti hrozný hluk a potom sestoupil Bep-Kororoti. Byl oděn do svého rituálního roucha, které ho zakrývalo od hlavy až k patě. V ruce držel "kop", bleskovou zbraň. Vesničané uprchli ve strachu do džungle, muži se snažili chránit ženy a děti a někteří dokonce chtěli proti vetřelci bojovat. Ale pokaždé, když se svými zbraněmi dotkli obleku Bep-Kororotiho, zhroutili se. Tvor, který přišel z vesmíru, se musel smát zranitelnosti těch, kteří mu kladli odpor. Aby jim dokázal svou sílu, pozvedl svou bleskovou zbraň, namířil ji na strom a na kámen - a zničil obojí.

Zavládl nesmírný zmatek, ale nakonec se ti nejodvážnější bojovníci kmene s přítomností Bep-Kororotiho smířili. Ten všechny převyšoval chytrostí a proto mu všichni začali důvěřovat. Přiměl muže postavit "mužský dům", jaký dnes stojí ve všech vesnicích kmene Kayapos. Tento dům ve skutečnosti sloužil jako škola a učitelem byl Bep-Kororoti. Téměř přesně totéž vyprávějí Indiáni Hopi o svých katchinech a totéž obsahují i staroindické pověsti.

Indiáni Kayapos říkají, že za mnohé vděčí svému učiteli z vesmíru. Vylepšil jejich zbraně a ukázal jim, jak stavět bezpečnější domy a jak chránit domy před bleskem

Občas se stalo, že mladíci nešli do školy. Tehdy si Bep-Kororoti oblékl svůj oblek a ihned ty rebelanty našel. Nikdo z nich se nevzmohl na odpor, protože on měl schopnost každého ochromit. Při lovu prý Bep-Kororoti usmrcoval zvěř, aniž by ji poranil, a kořist vždy přenechával Indiánům, protože on sám žil bez potravy. Jednoho dne prý Bep-Kororoti zmizel, ale najednou se zase objevil. Přitom spustil strašný kravál, křičel a zuřil; naznačoval, že postrádá nějaký svůj předmět. Ale Indiáni nechápali, co mají hledat. Když se k němu muži chtěli přiblížit, nepoužil svoji zbraň, ale jeho tělo se chvělo a kdo se ho dotkl, upadl do bezvědomí. Nakonec se učitel z vesmíru rozloučil, ale někteří bojovníci se za ním plížili a sledovali ho až na hřeben hor. Potom se stalo něco tak strašného, že všichni oněměli. Svoji bleskovou zbraní zničil stromy a houštiny a vytvořil mýtinu. Potom najednou vznikl v oblacích mohutný hluk, který otlásl celým krajem. Něco jako dům sestoupilo na zem a Bep-Kororoti v tom zmizel. V oblacích jako by plál oheň, dolů se valil kouř a mohutné hřmělo. Rozechvěla se země, stromy a křoviny byly vyrvány ze země a byly zničeny všechny divoké plody. Trvalo dlouho, než se lesní zvěř zase odvážila se na toto místo vrátit.

Pokaždé, když vyprávím tento mýtus Indiánů Kayapos, tvrdí mi teologové, etnologové a psychologové, že jde o

typický projev přírodního náboženství. Indiáni se prostě báli blesku a hromu, možná byli svědky výbuchu vulkánu nebo zažili zemětřesení.

Někdy se zlobím na naši pohodlnost v myšlení, zejména když vykapává z vysokých škol. Já totiž nemám nic proti přírodním náboženstvím a vím, jak vznikají. Je mi jasné, že primitivní lidé, neobeznámení s technologií přírodních úkazů, z nich někdy měli strach, že nechápali souvislost mezi bleskem a hromem a že se proto pokoušeli zdivočelé živly uklidnit obřady, modlitbami nebo dokonce obětmi. Tak vznikají přírodní náboženství.

Ale v tom to přece netkví. Protože odkdy přírodní jevy hovoří? Odkdy blesk nebo hrom poučuje nějaké národy? Zařídilo už někdy nějaké zemětřesení dům pro muže nebo vylepšil nějaký výbuch vulkánu zbraně domorodců? Když vysvětlují antické postavičky bohů jinak, než jak zní oficiální názor, může se mojí definici každý beze všeho vysmát. Nikdo se na to nemusí dívat mýma očima. Ale v případě Indiánů Kayapos a Hopi včerejší způsob uvažování nesouhlasí, protože tyhle kmeny ještě žijí - budiž bohům poděkováno! K Indiánům kmene Kayapos můžete zaletět a zeptat se jich, co ten zvláštní slaměný panák představuje. Můžete je nafilmovat, jako jsme to udělali my, a jejich pověsti si můžete nahrát na magnetofonovou pásku. Tady se nezabýváme figurkami z archeologických nálezů, tady to není otázka interpretace.

Totéž platí pro Indiány kmene Hopi a jejich katchiny. Panenky existují a každoročně vznikají nové, jako názorné argumenty pro lidi s omezeným chápáním. Naše současné vědomosti o světě nemohou být posledním výkřikem moudrosti. Příliš mnoho věcí a vzájemných vztahů kolem celé zeměkoule to naznačuje, příliš mnoho mýtů a pověstí, ale i celých starých náboženství hovoří o učitelích z vesmíru: o těch všemohoucích, kteří mladému lidstvu poskytli trochu pomoci v jeho vývoji.

Ostatně Jižní Amerika nabízí ještě mnoho takových archeologických oříšků k rozlousknutí. Pět hodin jízdy autem ze Santa Cruz v Bolívii se u vesničky Samaipata vypíná hora El Fuerte. Její název vlastně znamená pevnost nebo hrad, nic takového však široko daleko není vidět. Pojmenování vzniklo v naší době.

Jízda k vrcholu vyžaduje značnou šoférskou dovednost - pokud se vůbec dá nahoru vyjet. Většinou je totiž šterková cesta častými líjaky přerušena. Je horko, vlhko, všechno se lepí a samozřejmě se všude rojí mračna komárů, těch všudypřítomných a nevyhladitelných trýznitelů.

Na úpatí horského vrcholku to už dál nejde. Na posledních několik stovek metrů se ověšíme fotoaparáty a namáhavě klopýtáme k vrcholku. Tady se široko daleko žádný Indián neukáže, protože se tu uhnízdlily celé kolonie hadů.

Samotná špička hory vypadá jako lidskou rukou vytvořená pyramida. Zdola nahoru vedou dvě souběžné, třicet osm centimetrů široké a dvacet sedm metrů dlouhé rýhy. Vnucuje se obraz rampy, namířené proti nebi. Vpravo a vlevo od uměle vytvořených rýh se shora dolů táhnou klikaté čáry, tvořící pravidelný ornament.

Na horním konci, na nejvyšším bodě hory, navazují souběžné rýhy na okrouhlou plošinu, vytesanou ve skále. Po obvodu kruhu jsou do skály vytesány obdélníky a trojúhelníky, které vypadají jako sedačky. Aby mohla být tato plošina vytvořena, musel být vrcholek hory uměle zploštěn.

Celý tento komplex si velmi dobře dovedeme představit jako katapultovací zařízení. Na dolním konci rýh mohl být postaven jakýsi větroň, který se mohl pohybovat po kolejkách, umístěných v rýhách. Nahore na okrouhlé plošině mohl být namotán gumový pás, který vedl dolů a byl připevněn k letounu.

Ani pro národ z doby před Inký nemuselo být obtížné zhotovit napínací zařízení. Představme si následující scénář: na dolním konci dráhy je připraven větroň. Od letounu vede středem rýhy gumový pás nahoru, silné paže jej napínají a ovíjejí kolem okrouhlé plošiny. Jelikož tah je stále silnější, zapouštějí se do vytesaných obdélníků a trojúhelníků silné trámy. Na povel se uvolnil napínací mechanismus a větroň (nebo drak, chcete-li) vystartoval k nebi. Podobným způsobem startují někdy větroně i dnes. Ano - a gumu znaly jihoamerické i středoamerické národy dávno před Evropany!

A je tam ještě něco. Za okrouhlou plošinou na zploštělém vrcholku najdeme různé rýhy a tunýlky, které vedou do různých nádrží. A všude kolem jsou do skály vytesány záhadné vitríny, čtverce a sedačky.

Učenci se dohádají o významu El Fuerte. Hovoří se o kultovním stánku Inků, o kultu předků, o vrtochu knížete nebo blázna, nebo dokonce o vojenské pevnosti. To poslední je skutečně hloupý výklad, protože tady nahore nebylo co bránit: hora se tyčí jako umělá pyramida a je ze všech stran volně přístupná.

Známý amerikanista Dr. Hermann Trimbora se však domníval, že celý komplex "je jedinečný výtvar, nesrovnatelný se žádnou jinou zříceninou".

A přece mají nádrže a rýhy u Samaipaty dvojníka. Nachází se v kolumbijském San Agustínu, vzdáleném asi hodinu jízdy autem od městečka Pitalito. Tam mezi dolmeny, menhiry a podzemními chrámy stojí v krajině šeredné sochy bohů, se kterými si nikdo neví rady.

A pak je tu ještě tak zvaný "pramen mytí nohou", také dvojník Samaipaty.

Na ploše asi tři sta čtverečních metrů je zploštělá nahnědlá skála protkána složitou sítí ručně vytesaných kanálů různé šířky. Jsou tu úzké rýhy, které se ve skalisku krouží jako hadi, a systematicky vyhloubené menší nebo větší nádrže a okrouhlé plošiny. Ve skále a na okraji nádrží se vinou reliéfy s motivy veverek, salamandrů a zvířat podobných opicím. Archeology nenapadlo lepší vysvětlení pro tento komplex, než jakýsi pochybný kult mytí nohou a smývání krve. Mně však obě zařízení, jak na hoře El Fuerte v Bolívii, tak u San Agustínu v Kolumbii, připadají nejspíš jako čistíčky kovů. Roztavený kov přetékal z jedné nádrže do druhé, těžké části klesaly ke dnu, lehké se odplavovaly dál, a nečistoty a strusky se zachycovaly ve filtrech okrouhlých plošin a hadovitých rýh.

Je všeobecně známo, že Inkové a národy před nimi měli přímo neuvěřitelné znalosti o zpracování kovů - o tavacích metodách, technice lití, legování kovů a vytváření slitin. Pokovování dovedli k takové dokonalosti, že vyráběli předměty, které vypadaly jako z masivního zlata, ve skutečnosti však byly jen potaženy tenkou mikrovrstvou zlata. O hoře El Fuerte a o rýhách a veliké okrouhlé plošině na jejím vrcholku vypráví jen jediná místní legenda: odtud

vystupovali bohové do nebe.

Indiáni snad chtěli bohy napodobit. Proto zhotovovali modely podobné letadlům a v metalurgické dílně (v rýhách a nádržích na zploštělém vrcholku hory) je pokrývali velice tenkou vrstvou zlata. Při velkých slavnostech pak katapultovali svá pozlacená letadla vzhůru k nebi, aby bohům zaslali pozemské pozdravy.

Komu se ta myšlenka zdá dávno překonaná, musí si uvědomit, že právě panovníci Inků sami sebe označovali jako "syny Slunce". Věřili, právě tak jako faraónové v dalekém Egyptě, že jsou přímí potomci bytostí z vesmíru.

Je zajímavé, že právě v Egyptě a v Kolumbii byly nalezeny modely letadel ze starých dob.

Egyptský model byl nalezen v roce 1898 v jednom hrobě u Sakkary. S číslem 6347 byl předmět vystaven plných padesát let ve skleněné vitríně v Egyptském muzeu v Káhiře, a to jako model ptáka. Teprve v roce 1969 vyndali tohoto zvláštního ptáka z hnízda. Na rozdíl od ostatních obyvatel vzduchu mělo číslo 6347 nejen rovná křídla, ale i výškovou ocasní ploutev. Vespod byly vyryty hieroglyfy, které v překladu znějí: Dar Amonův.

Amon byl "Pán vánku".

Model letadla není v současné době v Egyptském muzeu vystaven, protože ho restaurují. Model váží třicet devět gramů, rozpětí křídel je osmáct centimetrů, celková délka čtrnáct centimetrů. Nos letadla, konce křídel a také celé tělo jsou aerodynamicky tvarované.

Ve Zlatém muzeu v Bogotě v Kolumbii lze vidět celé letky pozlacených modelů letadel. Byly zařazeny jako hmyz, ačkoliv o nějakém takovém kultu neexistuje nikde v celé Jižní Americe žádná zmínka. Modely však nějakému kultu sloužit musely, jinak by nepochybně nebyly potaženy drahým zlatem.

Duplikát takového modelu ze Zlatého muzea v Bogotě slouží dnes jako logo Ancient Astronaut Society, což je mezinárodní sdružení, které se zabývá stopami všemohoucích. Pokud byste se chtěli dozvědět víc o této veřejné prospěšné společnosti, napište mi, pošlu vám prospekt zdarma (adresa AAS je na konci knihy).

A když už jsem u létání a u starých technologií, nechtěl bych vám zatajit jednu velmi zvláštní věc. Pochází ze Salvadoru a přičítá se Mayům. Rozpoznáváme na ní postavu ležící na břiše s nohama pokrčenými vzhůru. Postava má kolem břicha velice široký pás a na zádech má připevněno něco, co připomíná radiolokační zařízení.

Z mnoha příkladů z celého světa vím, že naši předkové špatně chápali moderní technologie a mizerně je napodobovali.

Člověk je ve svém fanatismu a omylech neukojitelný. Stavitelé rampy u Samaipaty možná katapultovali lidi do oblak v bláhové naději, že bohové přijmou tyto živé střely. Nebo třeba obětovali zajatce, které vysílali vstříc Bohu Slunce.

A ještě jedna myšlenka mě v souvislosti s okrouhlou plošinou na zploštělém vrcholku hory napadá.

Hliněný talíř z Guatemaly slouží jako parádní příklad, jak lze jeden předmět posuzovat ze dvou zorných úhlů. Archeolog vidí jen "zdobený hliněný talíř". Když však zakryjeme vnitřní kruh s indiánskou hlavou, zbyde elektrická aparatura. Je vidět vše potřebné k provozu: měděné vinutí, uhlíky, kotva, přívod a vývod elektrického vedení. Obličej Indiána snad patřil odborníkovi, který aparaturu obsluhoval.

2. kapitola

Sfingy a kříženci

Newgrange starší než Stonehenge - Orloj z doby kamenné - Kdo byli plánovači? - Sfinga rodu mužského, ženského, středního - Manetho a kříženci - Největší sarkofágy světa - Kdo stvořil posvátné býky? - Podzemní vězení pro obludy - Kdo má oči, ten vidí!

Jednapadesát kilometrů severozápadně od irského hlavního města Dublinu nebo patnáct kilometrů západně od městečka Drogheda, ve venkovském, šťavnatě zeleném hrabství Meath leží obrovský dolmen jménem Newgrange.

Dolmeny se označují též jako kamenné stoly nebo jako náhrobní kameny, ačkoliv jen v málokterých se hroby skutečně našly. Alespoň v Newgrange se na denním světle objevilo jen pár kostiček. Žádný sarkofág, žádné zlato, žádné šperky. Nevýznamný objev? Ne, brzo se z něj vyklube senzace.

Dolmen v Newgrange má průměr devadesát pět metrů a výšku patnáct metrů; celkem je tu postaveno 400 monolitů.

Dříve než mohli stavitelé v době kamenné dolmen postavit, museli odkopat a pečlivě srovnat kopec. To nebylo jednoduché, protože z astronomických důvodů dolmen nestojí na vodorovném podkladu - povrch je lehce nakloněný.

Po předběžné úpravě terénu stavitelé vybudovali čtyřadvacet metrů dlouhou chodbu, kterou po obou stranách vybavili monolity. Potom do zadní části chodby umístili kultovní kameny se zvláštními rytinami a zřídili pseudohrobku - rozumí se z monolitů. Na ně vršili další monolity, stále výš, až vznikla jakási klenba.

Tato klenba je úžasné prehistorické dílo. Odborníci ji označují jako "falešnou klenbu", protože monolity se navršovaly tak, že vespod byly těžké kusy a na nich stále lehčí. Tak vznikla stále se zužující šestihranná šachta, vysoká šest metrů. Nahoře komín uzavřeli koncovou deskou, která se v případě potřeby dala odsunout.

Nakonec pilní stavitelé navozili tuny hlíny a šterku a celý dolmen zakryli. Pro pozdější svět to mělo vypadat jako přirozený kopec.

Ale tak to právě není.

Už v roce 1969 objevil profesor O'Kelly z university v Corku nad oběma vstupními monolity uměle vytvořený čtverhranný otvor, pouhých dvacet centimetrů široký. Vědec správně pochopil jeho účel, a proto se v den zimního slunovratu usadil v nejzazší části klenby. Přesně v 9 hodin a 45 minut se na obzoru objevil horní okraj slunečního kotouče. O třináct minut později se první paprsek přímého slunečního světla objevil v úzkém otvoru nad vchodovými monolity. Jak slunce stoupalo, zasahoval paprsek stále hlouběji do chodby, až po čtyřadvaceti metrech dopadl na uměle vytvořenou misku v kultovním kameni na nejvzdálenějším konci hrobky. To už se pruh slunečního světla rozšířil na sedmáct centimetrů. Odrazem od kultovního kamene se pseudohrobka tak dramaticky osvětlila, že v postranních komorách a v kopuli vystoupily různé podrobnosti.

V 10 hodin a 4 minuty se pruh světla začal zužovat a v 10 hodin a 25 minut náhle zhasl. Během jednadvaceti minut, při východu slunce v nejkratší den v roce, se odehrálo toto záhadné kouzlo. Přitom světlo nevnikalo hlavním otvorem,

nýbrž právě k tomuto účelu vytvořeným průzorem nad vchodovými monolity.

Byla to náhoda? Nebyla, pozdější měření sluneční zářak účinně potvrdila. Nejméně po dobu 5134 let - podle počítačových propočtů - se rok co rok ve stejný den odehrává tohle představení.

Vraťme se však ke stavitelům Newgrange. Museli velice přesně vědět, co svojí stavbou zamýšlejí. Odchylka v postavení jednoho jediného monolitu v chodbě mohla všechno změnit. Kdyby byl umělý průzor nad vchodem jen o centimetr užší nebo kdyby byl o milimetr posunut, světelný prst by nemohl dokončit svou cestu chodbou a komorou až ke kultovnímu kamenu na zadní stěně. Přitom tato obrovská stavba nestojí na rovné základně. Chodba ve směru východ - západ nevede vodorovně, nýbrž má sklon šikmo vzhůru. Nejvyšší bod na podlaze chodby je současně poslední monolit ve vzdálenosti čtyřia dvaceti metrů.

Datováním do roku 3153 před Kristem platí Newgrange za nejstarší obrovitý dolmen světa. V té době pyramidy v Egyptě ještě nestály a o Stonehenge v jižní Anglii už teprve nemohla být řeč.

Takováto kultovní stavba se však jistě nepodniká jako zábava ve volném čase. Musely se zhotovit přesné plány, možná i modely. Nejméně po dobu jedné generace se muselo pozorovat a měřit, aby bylo možno přesně vypočítat den, hodinu a minutu zimního slunovratu v zeměpisných podmínkách pahorkaté krajiny kolem Newgrange.

Newgrange je orloj, postavený na věčnost. Kdo však vyžadoval tohle kouzlo? Kdo si vymyslel tu výstřední hru světla? Kdo nařídil provedení stavby - v době, kdy neexistovaly jeřáby ani kladky?

Existence Newgrange dokazuje, že před více než pěti tisíci roky žili lidé, kteří věděli opravdu hodně o nebeské mechanice, výpočtech, nákresech a plánech a kteří až překvapivě hodně věděli o transportování nákladů. Tyhle podivuhodné věci vůbec nezapadají do našich současných představ o době kamenné a o vývoji techniky.

Kdo byli ti vědci, kteří dokázali ovlivnit jak svou dobu, tak i vzdálenou budoucnost? Jaké poselství chtěli poslat po proudu času? Proč udělali to, co udělali?

Samé nezodpovězené otázky - a ještě hodně jich předložím během dalších kapitol. Jsou to otázky, jaké jsme si dosud příliš často nekladli a které, jak tuším, vytvářejí spojení minulosti s přítomností. Některé z těchto brizantních otázek se hodně dotýkají současné a budoucí genetické technologie.

Dnešní genetické si začínají hrát na Boha. Kdyby mohli, kdybychom jim to dovolili, vytvořili by opravdovou zoologickou zahradu z Frankensteinova kabinetu hrůz. Začalo to zemědělskými plodinami. Zkřížili květák s brokolicí, pomeranč s citronem; vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se najednou objevila na trhu čtyřhranná rajčata nebo vejce. Takové produkty by se nepochybně lépe skladovaly.

Žádná jiná věda nezaznamenala v posledních dvaceti letech takový pokrok jako genetika. Umělý člověk stojí přede dveřmi. Za pět let budou genetické schopni vytvořit každou jednotlivou základní sekvenci lidské stavebnice. Co ještě před deseti lety platilo jako naprostá utopie, stává se realitou.

Jako poutník v čase se ptám, jestli v dávných dobách našich předků existovali kříženci. Tahle otázka není tak absurdní, jak se může na první pohled zdát. Nejméně jednoho křížence z minulosti znáte všichni: sfingu. Zda je rodu mužského, ženského nebo středního - to je jenom spor o oslův stín, protože sfingy se vyskytovaly ve všech variacích.

Každé muzeum na světě může předvést exponáty kříženců - ať je to Louvre v Paříži nebo Řecké národní muzeum v Aténách nebo Národopisné muzeum v Berlíně nebo Muzeum Chetitů v Ankaře. Kříženci jsou všude.

Co nutilo naše předky, aby do kamene vytesávali takové obludy? Vedla umělců fantazie? Musela to být nějaká globální inspirace, protože kříženci se neobjevovali jenom ve starém Babylonu nebo Egyptě, nýbrž také v Číně, Japonsku, u jihoamerických Inků a u středoamerických Mayů. Bývají to lidské bytosti s křídly nebo lidská těla s orlí hlavou, jindy zase čtyřnohé postavy s dlouhými krky, které ve skutečnosti nikdy nežily. Zvláštní je, že ryto zrudý mnohdy drží na vodítku lidé.

Zobrazení těchto kříženců je po umělecké stránce často velmi působivé; dovedu si představit, že umělec zkombinoval hlavu vladaře se lvím tělem, aby tak symbolizoval moc a sílu vladaře, nebo že králi přidal křídla, aby naznačil, že se panovník vyrovná bohům.

Ve starém Egyptě vyhnali kult kříženců na nejvyšší stupeň. V jednom svém díle historik a církevní hodnostář Eusebius cituje texty, které přejal od egyptského kněze jménem Manetho. Tento Manetho tvrdí, že kdysi sestoupili bohové z nebes, aby poučili lidstvo. A tyto bohové dali vzniknout křížencům všeho druhu a nazývali je "posvátná zvířata".

Egyptský kněz je citován doslova:

Stvořili lidi s křídly a lidské bytosti s kožními končetinami. Také lidi s rohy na hlavě a jiné s koňskými nohama. Stvořili také postavy, které vpředu byli lidé a vzadu koně. Také býky s lidskou hlavou a psy s rybím ocasem. K tomu ještě jiné příšery a dračí obludy. A mnoho zázračných bytostí, rozmanitě tvarovaných a navzájem rozdílných.

Nakonec se Manetho také zmiňuje, že takové zázračné bytosti ztvárňovali ve svých uměleckých dílech Babyloňané a Egyptané.

Je to silná káva, co se tvrdí v té staré knize. Nějací zlověstní bohové že stvořili křížence? No, že to geneticky nebylo nemožné, to víme ze současnosti. Podle Manetha musely alespoň některé z těchto oblud kdysi žít a staří umělci tedy nedávali při vytváření svých děl jenom průchod fantazii. Něco by se tím však vysvětlovalo. Z řeckých bájí známe Minotaura, býka s lidskou hlavou, pro kterého obyvatelé Kréty vybudovali labyrint. Copak se budují stavební díla pro duchy?

A v Egyptě, pod povrchem Sakkary, jsou kilometry dlouhé chodby s miliony mumifikovaných zvířat. Egyptané mumifikovali všechno - dokonce i ryby, psy, opice, ptáky nebo krokodýly.

Zvířata potom většinou uložili do hliněných sudů a ty zase do výklenků, vysekaných ve zdi - s jednou výjimkou:

V Sakkáře je také serafeum, podzemní prostor s největšími sarkofágy, jaké svět kdy viděl. Tyto kolosy jsou ze žuly a váží mezi sedmdesáti a sto tunami. Žula pochází z Asuánu, vzdáleného asi tisíc kilometrů od Sakkary. Celý komplex je

zasvěcen posvátnému býkovi, kterého Egypťané nazývají Apis. Vůbec není pochyb, že na Nilu se ve starých dobách pěstoval velkolepý kult býka. Přesto však je tu něco velmi zvláštního. Člověk očekává, že v těchto obrovských sarkofázích budou mumie býků - a co se našlo? Tisíce kostí nejrozličnějších zvířat, zalitých do přírodního asfaltu. Staří Egypťané věřili ve znovuzrození všech forem života. Proto ostatně provozovali mumifikování - podle egyptské víry mohl být k životu znovu probuzen jenom ten, jehož tělo zůstalo vcelku. Takzvané Ka a Ba (tělo a duše) se musely zase spojit. Avšak v podzemním serafeu v Sakkaře se stalo něco právě opačného, zde byly všechny kosti rozsekány a smíchány s lepkavým asfaltem. Napadá nás proto myšlenka, že v tomto případě se mělo znovuzrození zabránit. Ale proč? Jestliže Egypťané rozsekali kosti na kousíčky, mohli je naházet do Nilu, spálit nebo zahrabat do země. Proč pro rozsekané kosti vytvářet podzemní prostor velikosti serafea? Vždyť přece široké chodby a výklenky se musely pracně vysekávat do skály. Potom z tisícikilometrové vzdálenosti dopravovali obrovité sarkofágy z Asuánu po Nilu až do Sakkary, s nepředstavitelnou námahou vláčeli žulové sarkofágy do podzemních chodeb a nakonec je umísťovali do připravených výklenků. A to vše jenom kvůli několika zlomkům kostí?

Musely to tedy zřejmě být velice zvláštní kostry, kvůli kterým se vynakládalo takové obrovské úsilí.

Domnívám se, že to byly kosti kříženců. Dokud pobývali bohové na Zemi, byly tyto přišery posvátné. Koneckonců se nenarodily přirozeným způsobem, nýbrž je stvořili bohové. Pověsti například vyprávějí, jak posvátný býk Apis často zuřil, porážel chrámové sloupy, rozdupával starce a ničil pole. Přesto knězi tu bestii hýčkali. Řecký historik a filozof Plutarch dokonce tvrdil, že božský býk nevstoupil do života přirozeným způsobem, nýbrž paprskem, který padl z nebe. Francouzský archeolog Auguste Mariette, který v roce 1852 serafeum objevil, našel v podzemních chodbách také nápis, věnovaný posvátnému býku: Ty nemáš otce, tebe stvořila nebese.

A historik Herodot, který před dvěma a půl tisíci lety procestoval Egypt, píše:

Býk Apis má následující znaky: je černý, na čele má čtyřhrannou bílou skvrnu, na hřbetě obraz orla, ocasní chlupy jsou dvojité a pod jazykem rozeznáme obraz brouka.

Všechny tyto znaky (je jich víc!) nasvědčují, že zvíře se nenarodilo přirozeně. Čpí z toho genetická manipulace.

Když bohové nakonec naši Zem opustili, zbylo po nich několik takových oblud. Šířily strach a hrůzu, nikdo se však neodvážil tyhle obludy usmrtit, až konečně přirozeně vymřely. Teprve teď rozsekali jejich kosti, vybudovali spolehlivý úkryt ve skalnaté zemi, obstarali ty nejtvrďší sarkofágy ze žuly, dopravili je do Sakkary a naházeli do nich zbytky kostí. Ty smíchali s páchnoucím lepkavým asfaltem a na sarkofág ještě dokonce navalili třicet tun těžký poklop.

Serafeum nebyla svatyně, nýbrž vězení pro zvířecí obludy, které se nesměly nikdy znovuzrodit. Už nikdy neměly tyhle kreatury šířit strach a hrůzu mezi lidmi.

Skutečností zůstávají sochy nesčetných kříženců, pověsti o těchto kreaturách a sarkofágy v serafeu v Sakkaře, ve kterých ležely rozsekané zvířecí kosti. Nepochybně také je, že staří Egypťané si plně uvědomovali, co rozkouskováním kostí těchto bytostí sledují: aby jednou provždy zmizely ze světa.

Ještě něco mi tady souhlasí. Na černém obelisku asyrského krále Salamasara II. jsou zobrazena různá zvířata v normální velikosti. Umělci tedy věděli, co tvoří. A pak se tam objevují kříženci vyobrazení tak, že již zřetelnější být nemohou.

Nejdřív je vidět mladý slon, za nímž dva hlídači vedou na šňůře zvláštní stvoření. Ta musela být živá, protože jinak by byly šňůry zbytečné. Pak následují dvě další přišery jako z Frankensteinova kabinetu hrůzy: tentokrát je vedou dokonce na řetězu. Jedna přišera si cucá prsty, druhá dělá na nás všechny dlouhý nos. A odborný svět nám chce tyto patvory podstrčit jako "opice". Kdo má oči, ten vidí!

Opakuje se tedy historie? Objevují naši genetické jenom to, co už tady před tisíciletími bylo? Já jsem však přesvědčen, že naši předkové neznali genetiku, nevěděli nic o genetickém kódu ani o DNK s dvojitou strukturou.

Jestliže skutečně existoval alespoň jeden takový kříženec, musel pocházet z genetické laboratoře. Naši předkové k tomu neměli předpoklady. Zbývají tedy ti záhadní bohové, ti všemohoucí, po jejichž stopách putuji.

3. kapitola

Posvátný přístroj

Záhadná schrána - Prastařec času - Stroj na manu - Plutoniový reaktor ve starověku - Vyvolen k vyživovacímu pokusu - Legenda o Parsifalovi - Tajemství řádu templářů - Poklad na Oak Island - Datování pomocí C 14 - Abrahám v kosmické lodi

Všichni znáte historii vyvoleného národa, který čtyřicet let putoval pouští, až konečně dospěl do zaslíbené země.

Během dlouhého pobytu v poušti se mimo jiné odehrály dvě příhody, které mě vždycky zajímaly.

Jednoho dne byl Mojžíš povolán na horu Sinaj a tam dostal pokyn ke stavbě schrány. Ve Druhé knize Mojžíšově, kapitola 25, verš 40, přikázal dokonce Hospodin vůdci Izraelitů, aby dával pozor a udělal všechno podle předlohy, kterou mu ukáže. Není to zvláštní?

Já jsem věřící člověk. Nemám pochyb o tom, že existuje Bůh, který stvořil náš svět. Ale proč by tenhle Bůh měl s sebou nosit model nějaké bedny a proč byl Mojžíš tak důrazně napomínán, aby při stavbě podle modelu přísně dodržoval všechny pokyny?

Co to vlastně bylo, tahle schrána?

V teologické literatuře o ní čteme ty nejrozličnější názory. Nejznámější je její popis jako bedny z akátového dřeva, zevnitř i zvenku pokryté zlatem.

A co tato bedna obsahovala? Také o tom se teologové přou. Jednou to je schrána posvátného kamene, jindy zase putovní Boží trůn, bedna, ve které se dopravovaly nedotknutelné předměty, nebo (jak uprostřed minulého století mnil teolog Richard Vatke) prázdná nádoba, ve které prý bydlel Bůh.

Jisté je pouze to, že schránu směli opatrovat a přepravovat jenom speciálně vyškolení knězi, levité. A z bible, stejně

jako z eti-opské Královské knihy Kebra Negest je zřejmé, že schrána byla nebezpečná; způsobila dokonce několik nehod se smrtelnými následky. A pokaždé, když vyvolený národ někde zastavil, knězi z kmene Levi zanesli schránu do posvátného stanu.

V minulém století žil v Berlíně Lazarus Bendavid, filozof, matematik a ředitel svobodné židovské školy. Po kritickém zkoumání židovských pověstí dospěl k závěru, že schrána i v posvátném stanu představovala smrtelné ohrožení. Velekněz nastupoval cestu do svatyně vždy s určitou úzkostí a vždy si dopřával příjemný den, když se šťastně vrátil. V naší době natočil o schráně režisér Steven Spielberg fantasticko-dobrodružný film Lovec ztraceného pokladu.

Touto schránou se před několika lety zabývali také dva Britové, George Sassoon a Rodney Dale. George Sassoon se kvůli tomu naučil aramejsky, Rodney Dale je povoláním biolog a technický spisovatel.

Kromě mnoha jiných dokumentů studovali oba badatelé také Knihu Sohar, součást Kabbaly, jednoho z nejstarších židovských tajných spisů. V Knize Sohar je schráně věnováno téměř padesát stran, což je daleko víc, než ve všech ostatních knihách.

Zcela zvláštní je, že v Knize Sohar je schrána vždy spojována s bytostí, která se zde nazývá "prastařec času". Tento pochmurný prastařec prý měl dvě lebky, ve kterých přetékal šťávy z jedné do druhé. Horní malá hlava obsahovala mozek a nikdo ji prý nikdy neotevřel. Naproti tomu spodní hlava byla napojena na hadice, které vedly ven i dovnitř. A konečně měl prastařec břicho, ve kterém zářilo ostré světlo. Odtud prý zase vedly hadice do dvou varlat a dokonce k penisu.

Britským badatelům bylo okamžitě jasné, že tento popis nemůže být popisem starého člověka, a že se tu jakýmsi omylem objevil popis nějakého přístroje. Britové se rozhodli rozpitvat text větu za větou a výsledky přenést na rýsovací prkno. Tento rozbor vyústil v nákres aparatury na výrobu řas, jakéhosi "stroje na manu".

Při televizním vysílání jsem se na to ve studiu zeptal dr. Johannese Fiebagu, který se dlouhá léta intenzivně zabýval touhle aparaturou a její historií.

"Pane doktore Fiebagu, co to je za přístroj?"

"V podstatě nic jiného, než nádoba na kultivování řas."

"Jak to má pracovat?"

"Uvnitř aparatury cirkuluje kultura zelených řas typu chlorella. Tato kultura se ozařuje silným světelným zdrojem. Z vedlejších nádob se přimíchávají uhlohydráty, tuky a ostatní přísady. Celá kultura cirkuluje v systému trubek, který umožňuje výměnu kyslíku a kysličníku uhličitého s atmosférou a vyzařování přebytečného tepla. Nakonec se usazenina z chlorelly stáhne do jiné nádoby a zpracuje se tak, že převážná část hydrolyzuje na sladový cukr. Ten se opět lehce zahřívá a dodává výslednému produktu medovou příchutí. Ve Druhé Mojžíšově knize, kapitola 16, verš 31, se tvrdí, že mana byla bílá jako semena koriandru a chutnala jako medový koláč. Tekutý výrobek se přivádí do dvou nádob - takzvaných 'varlat prastarce' - a odsud se vypouští jednoduchým kohoutem, 'penisem'."

"A odkud bere celý přístroj energii?"

"Přístroj jistě nepocházel od Izraelitů, ti ho jenom používali. Domníváme se, že přístroj vytvořila nějaká mimozemská inteligence."

Ta zřejmě využila zdroj na jaderné palivo, možná nějaký malý plutoniový reaktor."

"Takové reaktory používá naše současné kosmická technologie například u satelitech, říká se jim minireaktory. Už víc než jednou byl vyhlášen poplach, když se na Zemi zřítily satelity, osazené minireaktory. V našem případě si tedy musíme představit takový minireaktor, který ozařuje kultury řas a celé aparatuře dodává energii. Jak rychle se ta kultura řas rozmnožovala?"

"Podle bible se mana vyráběla denně, to znamená, že zpracování řas muselo proběhnout ve čtyřiašedesáti hodinách. Známe řasy typu chlorella, které v příznivých podmínkách a při dostatku slunečního světla během čtyřiašedesáti hodin zdvojnásobí svůj objem."

"Kdo mohl mít zájem, aby národ, který už předtím byl vyvolený, vodil v poušti a zásoboval ho takovou výživou? Co to všechno mělo znamenat?"

"Jaká byla motivace, to také nevím. Můžeme jen podle bible, případně podle Knihy Sohar usuzovat, že určité věci probíhaly. Zdá se však, že tento národ byl přes čtyřicet let, tedy přes celou generaci, zadržován v poušti. Teprve druhá generace po té, která vyrazila z Egypta, směla vstoupit do Zaslíbené země. Sám vůdce Mojžíš nikdy do Zaslíbené země nedorazil."

"Pokud stroj na manu, jak ho budeme nazývat, čerpal svou energii z jaderného reaktoru, pak ta věc byla nebezpečná. A z literárních pramenů víme, že schrána byla skutečně životu nebezpečná. Jsou zaznamenány smrtelné případy. Kam tedy potom ta věc zmizela? Vypařila se do vzduchu, nebo existují ještě dnes nějaké zbytky tohoto přístroje?"

"Lze se domnívat, že zbytky opravdu ještě existují. Jsou například zajímavé náznaky ze středověku, totiž v legendě o Parsifalovi..."

"...v té od Wolframa von Eschenbacha...?"

"Přesně v té! Jejím jádrem je totiž mýtus svatého grálu a tento grál se v podstatě popisuje jako stroj na manu - totiž jako nádoba na chléb. To se dá etymologicky a také podle různých náznaků v textech samotných docela snadno odvodit. Potom je tam další náznak, protože Wolfram von Eschenbach označuje strážce grálu jako rytíře. Míni tím řád templářů. A u templářů je zase dostatek historických náznaků, že cestovali do Palestiny, aby našli právě tento přístroj, svatý grál alias stroj na manu. Skutečně se prý svatý grál nějakou dobu nacházel ve Francii."

"A proč se nezeptáme převora dnešního řádu templářů, kde je ta věc schovaná?"

"Řád templářů byl rozbit už tři sta let po jejich návštěvě Svaté země. Světská moc se zajímala o bohatství řádu."

Kupodivu nacházíme v tehdejších spisech obžaloby popis nějakého idolu, tedy nějakého monstra, který členové řádu templářů uctívali. Popis tohoto idolu je kupodivu identický s tím, jak popisuje stroj na manu Kniha Sohar."

"Wolfram von Eschenbach vycházel tedy ze starších pověstí, které se zase zabývaly tímto strojem na výrobu chleba. Templáři museli znát podobné texty, možná stejné, protože se vydali do Izraele a našli přinejmenším částí toho stroje. A kde je ten přístroj dnes?"

"To je těžká otázka, ale jsou nějaké náznaky na některá místa, kde by ho templáři mohli schovat, například hrad Gisors, ležící mezi Paříží a pobřežím, nebo les Orient poblíž města Troyes mezi řekami Seině a Aube."

"Hloupá otázka: proč tedy nikdo na těch místech nekope, proč tu věc někdo nenajde?"

"S hradem Gisors je spojena velmi pozoruhodná příhoda. Počátkem šedesátých let francouzská armáda uzavřela široké okolí, když už asi deset let předtím bývalý správce hradu tvrdil, že v podzemí jsou veliké kovové bedny. Po uzavření hradu armádou začaly archeologické výkopy s vyloučením veřejnosti. Trvaly celý rok a půl. Dnes je hrad i s okolím zase přístupný, ale nikdo neví, co archeologové pod vojenskou ochranou vlastně hledali a co prý také našli. Nikdo dosud nevysvětlil, proč vlastně se celý ten vojenský cirkus konal."

"To je opravdu nanejvýš pozoruhodné. Existuje však ještě jedno místo, a to jste popsal ve své nejnovější knize. Popisujete tam historii tohoto stroje na manu, respektive svatého grálu, a vyslovujete zajímavou domněnku, kde by mohly být zbytky tohoto stroje."

"Na Oak Islandu, na ostrově před pobřežím Kanady, je velice rafinovaný úkryt. Už dvě a půl století se tam pokoušejí nalézt předpokládaný poklad, který má být ukryt hluboko v podzemí."

"Lidé vědí, že na ostrově je poklad a nedokážou se k němu dostat?"

"Přesně tak, je to velmi komplikovaný úkryt, šachta s různými postranními šachtami, a dodnes se nepodařilo tam proniknout."

"A proč ne?"

"Protože různými vedlejšími šachtami neustále přitéká voda z moře. Každý vrt se hned zaplní vodou."

"To mi ale dělá trochu potíže: templáři přece působili ve Francii. Proč najednou mají být části stroje na manu na ostrově před pobřežím Kanady?"

"Především existuje domněnka, že templáři přepluli Atlantik již před Kolumbem. V Evropě byli pronásledováni a tak se snažili všemi prostředky zachránit svůj idol před světskými pochopy. Tomu nasvědčují hodnověrné literární podklady. A za druhé víme, že na Oak Islandu nebyl ukryt obyčejný pirátský poklad. Poklad zakopaný na ostrově je totiž radioaktivní. Zrovna jako stroj na manu."

"Teď to začíná být zajímavé."

"Ze šachty na Oak Island se dostávají na povrch různé organické substance: kusy dřeva, kůže, útržky pergamentu. Jejich stáří bylo prozkoumáno metodou C 14. Přitom se ukázalo, že testy dávají velmi rozdílné výsledky. Vycházela totiž data z doby před Kristem, ze středověku a dokonce i z roku 3000 po Kristu..."

"...to ale prakticky nejde. To je naprosto nemožné!"

"Správně. A přesto se tahle bláznivá data objevovala, zkoušky s C 14 něco zfalšovalo. To se mohlo stát jediné vlivem nějakého zdroje v podzemí, vyzařujícího radioaktivitu. Uran a smolinec nepřicházejí v úvahu, protože na Oak Islandu se nevyskytují. Jako jediná možnost tedy ještě zbývá..."

"...nějaký umělý radioaktivní zdroj, jako třeba zbytky minireaktoru! Templáři se tenkrát vydali na útěk přes oceán a vzali s sebou přinejmenším částí stroje na manu. Na Oak Islandu vybudovali rafinovaný úkryt, protože neměli naspěch a nikdo je nepozoroval. Tam zakopali svůj poklad. Takže si to zrekapitulujeme: Kdysi existoval stroj na výrobu řas, který dnes můžeme na podkladě starých textů v Knize Sohar rekonstruovat. Je jisté, že tento stroj byl životu nebezpečný, pokud nebyl správně obsluhován. Později nacházíme popis stejného zařízení v souvislosti s řádem templářů u Wolframa von Eschenbach, a pak dojde k rozbití a rozprášení řádu a písemnosti řádu jsou zničeny. Dnes stojíme před pouhými náznaky a snažíme se proniknout zase k podrobnostem tohoto předmětu."

Potud rozhovor.

Možná k tomu musím ještě slovíčko vysvětlit. Johannes Fiebag mluvil o odporujícím si datování a použil přitom pojem "C 14". Myslí se tím uhlík s izotopem číslo 14, který je lehce radioaktivní. Všechny organické substance, tedy lidé, rostliny i zvířata, mají v sobě izotopy C 14. Ale každý radioaktivní materiál se rozpadá, každý má svůj poločas rozpadu. C 14 ztratí polovinu svojí radioaktivity za pět tisíc šest set let. Při zkoušce na takzvaných hodinách C 14 můžeme změřit, kolik izotopů C 14 ještě zbývá. Protože známe výchozí hodnotu, dá se počet již rozpadlých izotopů C 14 lehce vypočítat. V konkrétním případě však vyšel očividně zcela nesprávný údaj, totiž 3000 let po Kristu. Jak to vysvětlíme? Zřejmě je na Oak Islandu ukryt nějaký radioaktivní zdroj, který dodává víc C 14 než přirozené prostředí.

Co byla vlastně mana? Nebyl to nějaký chléb, který padal z nebes?

Již mnoho lidí se během uplynulých staletí snažilo najít vysvětlení pro biblický "chléb, který padal s nebes." Někdo se domníval, že to byla šťáva, vylučovaná z větvi bodláku. Jiní za něj považovali kobylinky nebo určitý druh ovocného cukru, který chutná jako med a který sbírají mravenci. Také se tvrdilo, že mana je lišejník. Dokonce i hejna holubů nebo vlaštovek, slétající z nebe, se pokládala za ten božský pokrm.

Mrzuté na všech dosud navrhovaných řešeních bylo, že tyto přírodní varianty přicházely v úvahu vždy jen v krátkém časovém úseku - přinejlepším jen po několik měsíců v roce. Naproti tomu biblická mana je popisována jako základní potravina, která byla opětovně k maní, den po dni.

Co však měla schrána společného s tímto strojem na manu?

Dodávala energii! Často z ní létaly jiskry a staré texty zaznamenaly větší počet případů smrti v souvislosti se schránou. Teprve znalosti naší moderní technologie nám umožňují dívat se na pověsti minulosti novými očima. Dnes mnohé mluví pro to, že před tisíciletími si někdo vybral - vyvolil - celý národ, aby na něm uplatnil zcela konkrétní vyživovací experiment.

Co se mělo vyzkoušet?

Zřejmě schopnost člověka vydržet v extrémních podmínkách při sice jednostranné, ale zato na bílkoviny bohaté základní výživě.

K čemu by sloužily výsledky takových testů?

K tomu, co děláme i dnes: testují se reakce sportovců a vojáků na určité druhy výživy. Také při vesmírných letech jsou podobné zdroje výživy nezbytné - zejména když se jedná o delší vzdálenosti, jako třeba k Marsu.

Použitá technologie ovšem těžko zapadá do obrazu světa našich předků. Pocházela snad tato technologie odněkud mimo Zemi? Pověsti to dosvědčují, dokonce líčí, jak někteří z našich praotců podnikli cestu do kosmu.

V Apokalypse Abraháma - tento text není součástí bible, patří k apokryfům - se můžeme dočíst, jak Abraháma navštívili dva cizinci, kteří jednoznačně nepocházeli z našeho světa. On sám totiž říká, že návštěvníci nebyli lidé.

Potom se líčí, jak se objevil dým jako z pece a vyšlehl ohnivý plameny. Nakonec oba cizinci vystoupili s člověkem na oblohu. Tam nahoře se nacházelo mohutné světlo, které se nedalo popsat; pohybovaly se v něm cizí postavy a říkaly slova, kterým člověk nerozuměl. (Tomu se nedivím: mimozemšťané se zřejmě mezi sebou dorozumívali vlastní řečí a tu člověk nechápal.)

Pak ale přijde jako rána pendrekem: Abrahám si přál - cituji doslova - aby spadl dolů na zem. Místo, kam ho přivedli, se totiž otáčelo - jednou nahoru, pak zase dolů. Jednou viděl hvězdy pod sebou, pak zase nahoře.

Pozemský návštěvník, který se poprvé octne na kosmické stanici, musí mít přesně tenhle dojem. Obrovské kolo na oběžné dráze se totiž otáčí stále kolem své osy. Touto rotací vzniká odstředivá síla, a ta zase působí jako umělá tíže. Bez odstředivé síly by se tam nahoře všechno vznášelo ve stavu beztlíže, jak to známe od dnešních kosmonautů.

Teprve odstředivá síla vytvoří půdu pod nohama, a potom se dá i v beztlížném prostoru pohodlně stát.

Je samozřejmě zarážející, že se taková líčení s takovými podrobnostmi objevují ve starých textech. Mám pochopení pro to, že dosud se tyto texty interpretovaly pouze z psychologického nebo náboženského hlediska. Ale čas nezůstane stát. Je nutný nový pohled, čerstvý vítr, aby provětral závoj nad starými moudrostmi.

4. kapitola

Hvězdy nad Afrikou

Objev v Zimbabwe - Ofir, země zlata? - Nesmyslná elipsa a nepoužitelná věž - Hvězdný model Dogonů - Sirius A a Sirius B - Nommo byl mimozemšťan - Chrám pro bohy

V roce 1868 zabloudil německý dobrodruh a obchodník se slonovinou jménem Adam Renders v husté jihoafrické buši. Nožem si prosekával stezku tropickou divočinou, když tu najednou stál před deset metrů vysokou zdí.

Kde jsou zdi, tam obvykle žijí i lidé. Renders se tedy vydal podél zdi, ale záhy poznal, že se pohybuje v kruhu.

O tři roky později zavedl Renders ke zříceninám v africkém pralese německého geologa Karla Maucha. Ten nakreslil plán zřícenin, vrátil se do Německa a začal se vydávat za objevitele Zimbabwe. Mauch zastával teorii, že Zimbabwe ležela kdysi uprostřed bájně země Ofir, ze které král Šalamoun čerpal zlato a drahokamy.

To však byl jen jeden z pokusů o vyřešení záhady Zimbabwe. A pokud jde o Adama Renderse, toho už zříceniny nepustily - zůstal tam až do své smrti.

Dodnes leží nad zříceninami Zimbabwe hustá mlha, ve které se daří romantickým spekulacím. Archeolog Marcel Brion shromáždil vše, co o nich bylo zveřejněno a nakonec zjistil, že všechno jsou jen a jen dohady. Bývalá Rhodesie se však dnes nazývá Zimbabwe.

Buň kolem zřícenin je vymýcena, zdáli rozeznáme skalní útesy a hlouběji v údolí vejčitou zeď. Jak se k ní člověk blíží, narazí mezi trsy rostlin a mladými palmami tu a tam na zbytky zřícenin. Pak se před ním vztyčí stěna stometrové délky.

V půdorysu má eliptický tvar a uzavírá vnitřní prostor o rozloze dvacet tisíc čtverečních metrů, tedy plochu, která přibližně odpovídá velikosti dvou fotbalových hřišť. Tuto elipsu dnes nazýváme "královská rezidence" - je to však zcela absurdní pojmenování, protože uvnitř plochy není vidět nic, ale vůbec nic, co by připomínalo nějakého krále.

Nenašla se ani památka po sochách, bustách nebo po zbytcích nářadí, natož po sarkofázích nebo hrobech.

Zeď, která dnes obklopuje tuto "královskou rezidenci", je deset metrů vysoká a průměrná šířka její základny je čtyři a půl metru. Malta se při její stavbě nepoužívala. Zeď váží odhadem sto tisíc tun.

Jako první Evropan popsal zříceniny v šestnáctém století portugalský dějepisec João de Barros. Napsal:

"Domorodci nazývají tato budovy Zimbabwe... Nikdo neví, kdo a kdy ji postavil, protože obyvatelé země nedovedou psát a neznají ústní podání. Tvrdí však, že stavby jsou dílem ďábla, protože vzhledem k jejich vlastním schopnostem jim připadá nemožné, že byly stvořeny lidskou rukou."

Mezitím se zjistilo, že stavbu postavilo černošské obyvatelstvo. Písemné doklady o tom sice nejsou, ústní doklady však ano. Zimbabwe totiž v jazyce šona znamená něco jako "ctihodný dům". Pod tím si jistě můžeme představovat něco důstojného z oblasti náboženství.

Přitom však zřícenina v Zimbabwe není jediná svého druhu. Mezi Zimbabwe a přístavem Nova Zorala v Mosambiku je téměř sto zřícenin, které sice co do rozlohy jsou všechny skromnější, mají však stejnou strukturu. Dříve se říše Zimbabwe rozprostírala až k Indickému oceánu. Neznámí králové pravděpodobně vyváželi zlato, aby ho měnili - například s Araby - za jiné zboží. V Zimbabwe se našlo dokonce čínské hedvábí a hrnčířské výrobky, ale také arabská sukna a náramky a jiné šperky z Indie. To vše potvrdilo domněnku, že tudy kdysi vedla obchodní cesta.

Potud je vše jasné - a přece tu něco nesouhlasí. Uvnitř obrovské elipsy jsou další menší elipsy, potom zděné kruhy a nakonec zeď, souběžná s velkou zdí. Tak vzniká mezi oběma zdmi úzká chodba, jakási soutěska, která nikam nevede. Zdá se být nesmyslná, protože v polovině oblouku se odděluje od hlavní zdi a ztrácí se v malé zatáčce. Nikde není vchod, nikde není vidět východ.

Ve spodní části elipsy stojí mohutná věž. Její základna má průměr šest metrů, věž má kuželovitý tvar a měří na výšku celkem deset metrů.

Původně se předpokládalo, že věž musela sloužit ke střežení okolní krajiny, tento názor však je mylný. Okolí by se dalo

zrovna tak dobře obhlížet z eliptické zdi nebo - ještě lépe - z blízkého objektu, který se dnes označuje jako "Akropolis". Do věže navíc nevede žádný vchod, žádné schody nevyvedou návštěvníka nahoru. Tento zvláštní útvar nemá ani okna nebo cokoli, co by ho charakterizovalo jako strážní věž. A ke všemu ještě stojí uvnitř hradby.

Anglická archeoložka Gertrude Canton-Thompsonová, která zde v roce 1929 vedla vykopávky, se domnívala, že pod věží je hrob. Dala tam tedy kopat, ale nic tam nebylo. Věž nedává nikomu z nás žádný smysl, jen němě stojí mezi okolním zbylým zdivem.

Vně hlavní elipsy se rozkládá poněkud méně efektní pole zřícenin - říká se mu Údolí zřícenin. Žádné údolí však není vidět. Hromádky kamení a zídek jsou rozptýleny na stejně rovné ploše, na jaké byla postavena velká elipsovité zed'. Mezi kameny vyráží obvyklá, nádherně barevná vegetace.

Nad tím vším se na rozeklaném skalním hřebenu tyčí třetí komplex. Je mi sice naprosto záhadné, jak někdo přišel na myšlenku nazvat to celé Akropolis, je to však velmi impozantní. Tady nahoře stavitelé rafinovaně využili přírodní podmínky a skalní mezery vyplnili zdmi, které tvoří vnější hradbu. Ta nejsilnější je sedm a půl metru vysoká a její základna je široká 6,70 metru. Tato část Zimbabwe se jistě dala snadno bránit - pokud však to vůbec byla nějaká pevnost.

Tady nahoře našli archeologové malé zlaté náramky, skleněné perly a osm kamenných ptáků. Tito "zimbabwští ptáci" ještě víc zahlujují krajinu zřícenin tajemstvím. Jsou až třicet centimetrů vysokí a původně mohli trůnit na sloupech. Některé skalní bloky na Akropolis byly dodatečně opracovány lidskou rukou. Podobné příklady znám například z Peru. Ale k čemu vlastně byla ta skalní pevnost?

Dnes víme, že v šachtách a štolách kolem Zimbabwe se dolovalo zlato. Podle dnešní odhadů se tady v době rozkvětu říše těžilo až šedesát tun zlata ročně. (V současné době činí roční produkce státu Zimbabwe slabých šestnáct tun.) Opevnění mezi přírodními skalami nevelké výšky mělo tedy zřejmě za úkol chránit zlato. To, co se dnes nazývá Akropolis, byla pravděpodobně vojenská pevnost. Odsud shora se dala celá rovina přehlédnout, takže transporty zlata byly bezpečné jako v klíně Abraháma.

Co však znamená ta elipsovité hradba? Nebyl odtud rozhled a chybí zde i to, co obránci ve všech dobách potřebovali: cimbuří a střílny, i když jen pro luky a šípy. Na zed' elipsy se ani nedalo vystoupit, nevedou na ni žádné schody. Jako opevnění se elipsa prostě vůbec nehodila. Jediný vchod, který vedl dovnitř, nebyl nijak zajištěn. A navíc - elipsa byla jako bašta naprosto zbytečná už proto, že nad ní, na skalnatých kopcích, se tyčil skutečně nedobytný hrad. Proč tedy, pro všechno na světě, sem africké kmeny vláčely statisíce tun kamenů a vršily je do zcela nepochopitelných staveb?

Tahle nesmyslná věž a okolo ní probíhající zed' mi nikdy nepřestaly vrtat hlavou. A když jsem jednou kreslil plán Zimbabwe, napadla mě zvláštní souvislost.

Severozápadně od Zimbabwe leží republika Mali a tam žije starý kmen Dogonů. Tenhle kmen etnologicky velice důkladně prostudovali především francouzští vědci. Etnologové brzy zjistili, že Dogonové pořádají každých padesát let zcela zvláštní a velkolepou oslavu, kterou nazývají "Svátek Sigui".

Ale proč jen každých padesát let? Vždyť přece někteří příslušníci kmene zemrou v mladším věku a oslav Sigui se tedy nikdy nedožijí. Domorodci však etnologům důvod prapodivného rytmu oslav vysvětlili.

Každých padesát let, vyprávěli, prochází neviditelná hvězda tou zářivou hvězdou tam nahoře, ukazovali na Siria, používali ovšem jiný název. Etnologové užasli. Jestliže byla pro Dogony důvodem k oslavám oběžná dráha neviditelné hvězdy, odkud věděli, že tahle hvězda vůbec existuje? Přece sami říkali, že je neviditelná.

Dogonové ukázali vědcům skalní kresby. Na nich byla vyrytá elipsa a na jejím spodním konci byl bod. Dogonové dali na srozuměnou, že bod označuje neviditelnou hvězdu a že její oběžná dráha kolem Siria je zaznamenána ve tvaru elipsy. Dogonové vyznačili na elipse ještě další body, použili k tomu znaménka, která vypadala jako koňská podkova. Jedno znaménko byla "planeta švec", jiné znaménko představovalo "planetu žen". Dogonové vysvětlili etnologům, že ta neviditelná hvězda je velmi malá - srovnávali ji s nejmenším zrnkem obilí, které se v jejich kraji sklízelo. Navzdory své nepatrné velikosti je však tahle neviditelná hvězda neobyčejně těžká. Tyhle vědomosti jim předal bůh stvořitel jménem Nommo, tvrdili Dogonové.

Svérázná historka. Kmen někde v Mali slaví každých padesát let svátek nějaké hvězdy, která prý krouží kolem Siria a kterou ve skutečnosti žádný Dogon nikdy neviděl. Existuje tahle hvězda?

V roce 1834 objevil astronom Bessel, že pohyby Siria jsou nepravidelné, že tvoří jakousi vlnovku. Bessel se domníval, že dráhu Siria musí něco ovlivňovat. Astronomové pojmenovali tu neviditelnou věc Sirius B.

Toho objevil americký astronom Clarke až v roce 1862. Je to drobeček o průměru pouhých jednačtyřicet tisíc kilometrů, ale přitom má Sirius B extrémně velikou hustotu; je to takzvaný Bílý trpaslík. Navzdory tomu, jak je drobný, má stejnou hmotnost jako naše Slunce.

Svou neobyčejnou hmotností ovlivňuje Sirius B dráhu mnohem jasnějšího Siria A. To je příčina výkyvů dráhy, na které narazil astronom Bessel.

Hlavní hvězda soustavy Sirius A je hvězda první velikosti v souhvězdí Velký pes. Je vzdálená osm a půl světelného roku od naší Sluneční soustavy a je to nejjasnější hvězda na jižním nebi. Avšak Sirius B není pouhým okem rozeznatelný a je viditelný pouze silným teleskopem. Jak je tedy možné, že kmen Dogonů ví o neviditelné hvězdě? Vždyť ji přece nikdy nemohli pozorovat.

Sirius A obíhá Bílého trpaslíka, Siria B, kolem společného těžiště jednou za padesát let - a tehdy právě slaví Dogonové svátek Sigui na počest dokončené oběžné dráhy.

Dogonové říkali, že neviditelná hvězda je drobná a srovnávali ji se zrnkem obilí. Současně však tvrdili, že je neobyčejně těžká. Obojí souhlasí, ale Dogonové o tom nemohou nic vědět. My jsme tyto skutečnosti zjistili až v našem století.

Naše současná astronomie neví, jestli v soustavě Siria jsou vůbec planety, naproti tomu Dogonové mluví o "planetě

švec" a o "planetě žen". A to všechno se prý dozvěděli od svého boha jménem Nommo.

Podle mytologie Dogonů sestoupil Nommo z oblak v přístroji, podobném koši. Koš přitom klesal s hromobitím, vířil se přitom písek, síla nárazu rvala půdu. Bylo to jako plamen, který zhasl, jakmile se Nommo dotkl země. Nakonec se podle vyprávění Dogonů vysunuly k zemi desetistupňové schůdky a od šestého schodu vedly dveře k osmi kabinám vnitřního prostoru.

Popis se hodí na mimozemskou návštěvu. Ale pročpak by měli cizinci z vesmíru předávat Dogonům vědomosti o hvězdné soustavě Siria? Prý právě proto, aby pozdější generace žasly.

Byla tedy elipsa v Zimbabwe kamenným modelem hvězdné soustavy Siria? Symbolizovala mohutná kamenná věž uvnitř eliptické hradby právě Siria B? Ukazují nevysvětlitelné zbytky zdiva na ploše velké elipsy postavení "planety švec" a "planety žen"? Značí souběžná zeď, která uvnitř sleduje plnou třetinu eliptické zdi, dráhu nějaké jiné planety v soustavě Siria?

Jisté je, že vyzděná elipsa v Zimbabwe nemohla sloužit k obranným účelům. Také mohutná kuželovitá věž bez vchodů a schodů nedává žádný rozumný smysl. Totéž platí pro souběžnou zeď a pro ostatní malé zidky uvnitř velké elipsy.

Sochy ptáků, které se našly na "Akropoli" Zimbabwe, se velmi podobají posvátnému sokolu egyptského krále Hora, který byl původně nebeský bůh. A nejstarší egyptský kalendář byl zase kalendář Siria! Také Isis, matka Hora, vystupovala jako bohyně Sirius.

Dodnes se neví, kdy byla Zimbabwe postavena. Zdá se, že tyto zříceniny nemají dějiny. Rovněž však nevíme, odkud a kdy přišel kmen Dogonů do Mali. Uctívali jejich předkové nebo nějaký odštěpený kmen na území dnešní Zimbabwe boha Siria, jako ho na stejném kontinentě uctívali Egypťané? Postavili kamenný model Siria, aby lidem jednou v budoucnosti svítilo? Vždy a všude to byly motivy víry, které pobízely lidstvo k obrovským výkonům. Po celé zeměkouli vznikaly z náboženských důvodů megalitické chrámy a pyramidy, nádherné arabské mešity a křesťanské katedrály. Inkové a Mayové stavěli stupňovité pyramidy a chrámy ke slávě nebesťanů, nejchudší z chudých snášeli po celém světě šperky a drahé kameny k uctění nějakých bohů.

Kromě překvapivé shody mezi modelem Siria kmene Dogonů a kamennou paralelou v Zimbabwe nemám nic, čím bych mohl svoji hypotézu dokázat. Domnívám se však, že černí stavitelé Zimbabwe měli k bohu Nommovi ještě blíže než Dogonové v Mali. Na památku příchodu svého boha z jeho hvězdné domoviny postavili model soustavy Siria. Podstoupili namáhavou práci z náboženského zánícení, aby vyjádřili svou naději na návrat onoho učitele. Nebo chtěli dokonce pozemským zobrazením soustavy Siria signalizovat: zde žijeme - zde na tebe čekáme?

Dokud nepoznáme rozumný důvod stavby Zimbabwe, dokud nebudeme vědět, proč nějaký národ postavil z kamene nesmyslnou elipsu a do ní ještě umístil zcela nepotřebnou a nepřístupnou věž, dokud nebudeme mít ani ten nejmenší náznak, co znamená souběžná věž v Zimbabwe a k čemu byly ostatní malé eliptické zidky - dotud se čerstvé myšlenky nesmí blokovat.

Je to vždy fantazie, která vymýšlí nová řešení a umožňuje je najít.

5. kapitola

Piktogramy a petroglyfy

Pozdravy z doby kamenné - Petroglyfy po celém světě - Velký bůh Mars - Mimosetřan na skalní stěně - Návštěvy před dvanácti tisíci lety? - Létační bohové - Srovnání s nanebevstoupením - ET ztroskotali - Děrná páska přes hory a doly

Byla doba, a není to tak dávno, kdy naši předkové ještě neznali písmo. Tenkrát v temnotách prehistorie musel člověk používat jiné komunikační prostředky, zejména řeč, ale ta byla vhodná jen pro souseda, a v nejběžnějším smyslu pro současníky, pro žijící generaci. Jak by se měla - bez zapsání písmen, slov a vět - zachovat zpráva pro budoucí generace? Lidé doby kamenné uvažovali na celém světě stejně. Začali skály a stěny jeskyň zdobit kresbami a rytinami.

Zarážející na tom je, že naši předkové, sotva slezli ze stromů, rozvinuli své umění kolem dokola celé zeměkoule. Skalní kresby a rytiny vytvářely po celém světě národy, které o sobě navzájem nemohly nic vědět. Z dalekého Jemenu, z brazilské džungle Mato Grosso, z jižního pobřeží Chile, z Havaje, ze střední Číny, od Sibíře až po Jižní Afriku nás lidé doby kamenné zdraví svými obrazy - pohlednicemi z daleké minulosti. Jen v několika málo případech známe kmény, které skály pokreslily a tak jen některý lid doby kamenné dostal posmrtně jméno - byl pokřtěn vědou naší doby.

Kolik skalních kreseb asi je po celém světě? Musí jich být miliony. I na těch nejmenších ostrůvcích a na nejvyšších horách nacházíme petroglyfy, jak se v odborném jazyce nazývají skalní rytiny. Jsou na ledové Aljašce stejně jako na rozpálených stěnách Kimberley Plateau v Austrálii.

Skalní kresby v takovém množství jistě nevznikly ve stejnou dobu, často je mezi dobou jejich vzniku veliký časový odstup. V některých případech byly stejné skalní stěny v rozmezí několika tisíciletí použity několikrát.

Je samozřejmé, že lidé doby kamenné stále znovu zobrazovali lovecké výjevy. Také slunce, měsíc, kruhy, obrysy postavíček a dlaně patří ke zcela běžným projevům vzednutí dne. Takových skalních kreseb bych vám mohl předložit několik tisíc - mám dobře vybavený archiv. Kuriózní to začne být teprve tehdy, když na mnoha vzdálených místech nacházíme určité tvary, doplněné vždy stejnými atributy, jako kdyby pralesní bubny přenesly stejné chvění na všechny kontinenty: bohové jsou vždy vyobrazeni s paprsky. Vybral jsem několik těchto pozoruhodných postav.

V hornitalském Val Camonica, u švýcarské hranice nedaleko městečka Capo di Ponte, byly skály v průběhu tisíciletí několikrát znovu pomalovány - mimo jiné i figurkami s paprskovitými hlavami. Zobrazuje to prý tanec, říkají odborníci. To je možné, ale proč mají ty bytosti v rukách takové podivné předměty?

Přibližně čtyřicet kilometrů jižně od uzbeckého průmyslového města Fergana byla nalezena jiná postava s paprsky. A osmáct kilometrů západně od Navoj, města v Rusku, objevili působivé skalní rytiny postav s paprsky. Přitom v Navoj upoutá, že postava s paprsky trůní nade vším a postavy v její blízkosti mají před obličejem jakousi masku. Klečící muž vpravo dole je zřejmě dostatečně vzdálen, takže už nepotřebuje ochranu dýchání.

Austrálie leží daleko od ostatních kontinentů a v předhistorických dobách se praobyvatelé Austrálie, aboriginové, jistě nestýkali se zbytkem světa. Přesto na pátém kontinentě, převážně v Kimberley Plateau na severozápadě Austrálie, vznikly obrazové galerie zdejších praobyvatel. Motivy se opakují: bohové mají stejné obličejce, kolem hlavy věnc paprsků, dokonce jsou oblečeni v jakýchsi oblecích a pozdravují nás z australských skalních stěn.

Carl Gustav Jung nebo Sigmund Freud by se možná snažili vysvětlit záhadu společným podvědomím, kolektivní vizí nebo hloubkou psýchy. Mně však připadá, že všechny tyhle kmeny, daleko od sebe vzdálené, viděly a obdivovaly totéž - a bály se toho.

Za zvláštní názorové poučení vděčím obrazu, který v Namibii vyfotografoval Wolfgang Weizel. Dvě ústřední postavy sedí v lotosovém křesle, třetí postava vlevo klečí na zemi. Ale co vlastně představuje ten obrazec vpravo ve středu obrazu? Chtěli praobyvatelé ukázat technický přístroj, který nechápali?

Kdo jen ví, že i samotní staří Egypťané zvětňovali své bohy na skalních stěnách? Severně od Asuánu se z Nilu zvedá ostrůvek Sehel. Mohutné balvany zde leží pomíchané bez ladu a skladu, celé skalní bloky se rozlomily. Skalní trosky jsou poseté egyptskými božstvy a hieroglyfy, dohromady je tu přes šest set vyobrazení.

Učenci se přou o stáří kreseb. Mnoho hornoegyptských skalních rytin nepochybně vzniklo teprve ve druhém století po Kristu, jsou však mezi nimi i takové, které se datují do roku 2000 před naším letopočtem. Nevěřili snad egyptští umělci svým chrámům? Chtěli mít jistotu a zachovat své bohy potomkům i ve skále?

Přímo naturalisticky působí některé z opravdu velikých skalních kreseb v alžírské Sahaře. V pohoří Tassili v Adžeru jsou mezi stovkami petroglyfů i takové, které vlastně nepotřebují žádný popis. Nejprve rozeznáváme neforemné hlavy, potom odulé obleky. Protože se skalní obrazy špatně fotografují, pokropili jsme je vodou, aby obrysy byly zřetelnější. Nakonec jsme obrysy obkreslili, aniž bychom přidali jedinou čárku.

To, co tady vidíme na skalních stěnách, označují archeologové jako "epochu kulatých hlav". Největší postava měří osm metrů. Její objevitel, francouzský prehistorik Henri Lhoté, ji bez váhání označil jako "velkého boha Marta".

Co se asi odehrávalo v hlavách těch nahých nebo kožešinami oděných lidí doby kamenné, že se rozhodli tohle ukázat svým potomkům? Co je tak neskonale ovlivnilo, že vytvořili postavu vysokou osm metrů, která všechno převyšovala? Co viděli, co uctívali? Odpověď bodá do očí!

Následující obraz předkládám s výhradou. Hned se totiž pozná, že to je kresba a ne snímek originálu na skále.

Vyobrazení jsem dostal před několika lety od ruského filologa dr. Vjačeslava Zajceva. Říkal, že tuhle fantastickou skalní malbu našli v horách Altaj jižně od města Fergana. Pohoří Altaj se táhne podél západních výběžků Himaláje, město Fergana samotné leží ve stejnojmenné kotlině mezi kirgizskými horami na severu a pohořím Altaj. Zajcev sám dostal obraz od jednoho ruského badatele.

Dodnes se mi nepodařilo dostat se na to místo a spatřit tuto jedinečnou skalní kresbu. Kdyby se prokázalo, že je všechno pravé, mohl bych pátrání po stopách všemohoucích ukončit. Tento případ by všechno objasnil.

Mě vlastně elektrizuje hlavně ten zvláštní kotouč s drážkami, který drží v rukách postava s helmou a křídly. Vím totiž, že už v roce 1938 byly objeveny podobné kamenné talíře s nedefinovatelnými písmoznakmi. Došlo k tomu však v horské oblasti Bai-an-Kara-Ula v Číně (nazývané také Payenk-Ara-Ulaa nebo Bay-an Har Shan, ve stejném horském masivu pramení řeky Jang-tse a Yalung), vzdálené dva tisíce kilometrů od Fergany. Jedna místní legenda vypráví, že zde před dvanácti tisíci lety sestoupili z nebe tvorové, kteří už nemohli Zemi opustit. Byli menší než lidé a proto je lidé pronásledovali a zabíjeli.

Od Indiánů kmene Hopi víme, že jejich petroglyfy představovaly určitý systém značek. Mnohé kmeny se občas rozdělovaly, aby si našly nová loviště. Později se vracely na původní místa a nacházely na skalních stěnách zprávy s dobrým nebo špatným obsahem. Skalní kresby měly pro tehdejší Indiány podobný význam jako dnešní nástěnné noviny v Číně.

A - dosti paradoxně - naše současná civilizace se zřejmě zjednodušenými skalními rytinami inspirovala. Už se sice neobjevují v divokých skalách, ale zato na stadionech, plovárnách, nádražích a v nákupních střediscích. Říká se jim piktogramy a umožňují i analfabetům navštěvovat cizí země. Z piktogramů se dávno stali spolehliví průvodci cizinců. Znamenají víc než jednoduché orientační tabulky, protože z jednotlivých symbolů se dají tvořit celé věty. K plovárně se jde tudy a mohou se tam pěstovat tyto a tyto sporty. Telefon je v prvním patře a záchody hned vedle, ale k sauně se dostanete výtahem do sklepa. Všechna letiště jsou vybavena piktogramy, každé dítě pozná značku odletu nebo přiletu, pasové kontroly nebo směnárny.

Bylo to před tisíci lety podobné? Byly určité piktogramy, určité značky, které byly na všech kontinentech stejně srozumitelné? Byli ti se svatozáří nebo s paprsky kolem hlavy vždycky bohové? A když ano, jací bohové?

Tisíceletí po éře skalních kreseb ještě stále existují staré pověsti. Člověk je nemohl zapomenout, protože skalní obrazy mu je stále připomínaly. Sice už dávno nikdo nevěděl, jací bohové sestoupili z nebe na Zemi, vědělo se však, že bohové byli nesmrtelní a že dovedli létat. A nechtěl snad každý panovník být nesmrtelný? Nepřál si, aby se mohl vznášet nad lidmi, stále je pozorovat a aby mohl všude zasáhnout? Mne nepřekvapuje, že všude tam, kde vznikly první velké kultury, se také nachází nejvíce létajících bohů.

V Egyptě přidávali k vyobrazení slunce křídla. Avšak okřídlený sluneční kotouč, nalézající se nad mnoha portály egyptských chrámů, se vyskytoval i ve starém Babylonu a ještě dřív u Sumerů. Brzo se dávali s křídly zvětňovat i panovníci, dnes nacházíme taková vyobrazení v každém větším muzeu na světě, jenže nikdo z nás nevěří, že by staří králové opravdu byli schopni létat. Určitě to neuměli, přesto však byli vyobrazováni s křídly. Přisvojovali si atribut létání, protože z pověstí věděli, že bohové to kdysi dokázali. Křesťané z těchto létajících postav udělali anděly. Anděl, Angelos, působil jako posel, jako prostředník mezi světem bohů a lidí. A také helmy - pardon, svatozáře! - těchto nedotknutelných bytostí jsme přejali z dávných vyobrazení.

V dávných, blíže neurčitelných dobách byli také lidé, které bohové brali k sobě nahoru. Jak selektivně a jednostranně

přístupujeme k takovým pověstem, ukazuje následující příklad:

V mýtech tibetského buddhismu se vyskytuje prorok, který se také nazývá "velký učitel". Když vypršela jeho doba, objevil se na nebi mrak a duha, uprostřed byl kůň ze stříbra a zlata. Celý svět mohl pozorovat, jak se velký učitel odpoutal s koněm ze Země. Jeho žáci sledovali letícího koně, a ten byl brzo malý jako havran, krátce nato jako drozd, o něco později se už vyrovnal mouše a nakonec byl nejasný a drobounký jako vejce vší. Nakonec už lidé koně neviděli. Ve Druhé Královské knize ve Starém zákoně se prorok Eliáš vznášá na ohnivém voze, taženém ohnivými koňmi. Tak odjel Eliáš za bouře do nebe, zní pověst. Dole na Zemi stál jeho syn Eliáš a křičel: "Můj otče, můj otče!" Potom už Eliáš nikdy nikdo neviděl. Eliáš zvedl plášť, který upadl jeho otci a postavil se na břeh Jordánu.

Miliony věřících lidí považují nanebevstoupení Eliáše na ohnivém voze za bernou minci - vždyť to stojí v bibli.

Obdobný tibetský mýtus však odmítáme. Taková je naše logika.

Znám pověsti ze svatých i méně posvátných knih, ve kterých celé posádky sestoupily z oblak. Najdou se mezi tím i příklady, kdy se mimozemští chasníci chovali docela nepřístojně, ba dokonce jsou ve starých textech popsány i opravdové vzpoury - například v apokryfickém textu Knihy Henochovy.

Jak by se asi tak chovala na Zemi mimozemská posádka v situaci, kdy už nemá k dispozici žádné technické pomůcky, kdy její členové nemají rádiové spojení s mateřskou kosmickou lodí a kdy tedy jsou - vyjádřeno naším jazykem - docela pěkně odkecaní? Jak mohou ztroskotaní kosmonaute navázat spojení se svými kamarády ve vesmíru bez potřebného technického vybavení?

Něco jim však rozhodně zůstalo: jejich vědomosti. Mohli by například postavit horkovzdušné balony, vědí, jak se to dělá. Nebo by mohli rozložit na Zemi obrovské značky, třeba trojúhelníky nebo různobarevné kruhy, které by musely být z vesmíru nápadné. Je však ještě úplně jiná možnost komunikace. Tady je návrh.

Jižně od peruánského hlavního města Limy, ve směru k rovině Nazca, leží údolí Pisco. Hned za vesničkou Humay se táhne přes kopce zvláštní, několik kilometrů dlouhý pás temných děr. Když se na pás díváme z velké výšky, zdá se nám, že to jsou stopy obrovského pásového vozidla. Tento dojem však není správný, jak se ukáže při prohlídce na místě. Ty neobvyklé díry, které vybihají křivolakou stopou po strmém svahu, vytvořila lidská ruka, tady se nikdy žádné vozidlo nahoru nehrabalo. Těmito kulatými dírami vyzdobili svah Indiáni.

Vypadá to skoro jako střelecké okopy, ale ani tato domněnka není správná. Zaprvé by zadní střelci stáli v cestě těm předním a zadruhé hned další svah je vyšší než ten s dírami. Potenciální nepřítel by ten pruh mohl napadnout palbou ze všech stran a obránce převálcovat.

K čemu tedy je ta děrná páska přes hory a doly?

Všimli jsme si, že vždy osm děr tvoří řadu. V moderním počítačovém jazyce by se řeklo, že to je osm bitů, kdy jeden bit znamená jednu spinací jednotku nebo těch osm dává dohromady jeden byte. Touto hodnotou se dá vyjádřit číslo 176. Dvojkový kód je základem všech počítačů. Vždy se používá jedna nebo nula, ano nebo ne, správně nebo špatně, a dvojkovou kombinací se dají sestavit všechna čísla nebo zprávy.

Dejme tomu, že by ztroskotaná kosmická posádka chtěla vyslat na oběžnou dráhu zprávu - avšak ne statický, uzavřený symbol, jako třeba trojúhelník nebo kruh, nýbrž sdělení, které se dá stále rozšiřovat.

Je to jednoduché: požádáme zdejší Indiány, aby vykopali osm děr v jedné řadě. Po první řadě následuje hned dalších osm a tak dále. Tak vznikne děrná páska, rovná jako šňůra. (Původně se ta páska asi táhla nahoru po svahu v přímce a nebyla tak zkřivená, jako dnes. Tektonické vlivy a dva horské potoky, jeden vpravo a jeden vlevo, asi podmáčely svah a změnily kdysi rovnou přímku v pokrouceného červa.)

Potom se do každé díry nakomanduje jeden Indián, který dostane bílý šátek. Na daný povel někteří Indiáni díru přikryjí - přikrytá díra zbělá, ostatní zůstanou temné. Takové rytmy se dají nastudovat a mohou se průběžně měnit. Při masových vystoupeních, jako třeba při zahajování olympijských her, takhle vznikají nádherně barevné obrazy. V našem případě může sdělení orbitální stanici znít: ET phone home.

Jednoduchou děrnou páskou se tedy mohou do vesmíru signalizovat všechny možné zprávy, bez vysílačky a bez elektrické energie. Ztroskotaná posádka by asi věděla, v kterém geostacionárním bodě na obloze by stála její mateřská kosmická loď nebo v kterém čase by nad dnešním údolím Pisco kroužil pozorovací satelit.

Počítač doby kamenné vysílal na oběžnou dráhu signály ze světlých a tmavých bodů, elektronika je přijímala a překládala. Zbyla jen děrná páska v osamělém peruánském údolí, která se ještě dnes vine po příkrém svahu nahoru a pro kterou se dodnes nenašel ani náznak vysvětlení.

Můžete se mému návrhu vysmát - měli bychom však zvážit, že fantazie je stěžejní bod všech možností.

6. kapitola

Obludné graffiti

Sochy v pralese - Lidožrouti s upířími zuby - Dolmeny v Kolumbii - Pramen mytí nohou - Záhadné chrámy v Andách - Sochy bez tváří - Obelisk Tello - Raimondiho stéla - Antický šestiválcový motor - Odkud pochází technologie?

V roce 1758 objevil španělský mnich Juan de Santa v údolí San Agustín tajemné kamenné sochy, uctívané zdejšími Indiány.

Vesnice San Agustín leží přibližně ve vzdálenosti 500 kilometrů od Bogoty, hlavního města Kolumbie. Bez těch zvláštních soch by tato malá indiánská vesnička nebyla zakreslena na žádné mapě. Nedaleko od tohoto nepředstavitelného hnízda teče Magdalena, největší řeka Kolumbie.

Uprostřed minulého století dorazil do pralesa v údolí San Agustín italský generál Codazzi. Naskicoval několik soch a chtěl na tom vydělat, ale nepodařilo se mu to. Na počátku našeho století přicestoval do Kolumbie dokonce profesor Karl Stöpel z Heidelbergu a jako první zde zhotovil několik sádrových odlitků. Stöpel také objevil několik podzemních chodeb, které propojovaly chrámy. Dnes však o nich nikdo nic neví.

Nakonec se v San Agustínu objevil v roce 1912 etnolog Theodor K. Preus. Přeměřil sochy a otevřel několik jeskyní;

domníval se, že v nich jsou hroby. Ke svému velkému překvapení však neobjevil ani nejmenší stopu po nějakých kostrách. Preus se rezignovaně vyjádřil, že se kosti asi zcela rozpadly na prach.

Sochy na Velikonočním ostrově, podobné robotům, působí svými prostoduše tupými pohledy jako naprosto nudné panoptikum ve srovnání s bohatstvím nápadů v San Agustínu. Dodnes bylo zaregistrováno tři sta dvacet osm monumentů - a každý vypadá jinak než ti ostatní. San Agustín vypadá jako přehlídka démonických model. Jediné, co mají sochy v mnoha případech společné, jsou ze rtů vyčnívající upíří zuby. Opětovně také nacházíme sochy, které vypadají jako lidožrouti. Tyhle děsivé postavy totiž oběma rukama drží před hrudníkem malé děti hlavou dolů, jako kdyby chtěly ty ubohé drobce rozdrtit svými tesáky.

Občas se objevují zrůdy, které mají na uších jakási sluchátka. Kulovitými očima se dívají do prázdna, v ruce mají buď nůž nebo nějakou násadku.

Jiná postava s mandlovými očima si podává do úst nějaké embryo. Široké nosy a odporné tesáky byly v San Agustínu zřejmě stvořeny podle nějakého vzoru.

Mimořádnou pozornost na sebe upoutává čtyři metry vysoká socha, která se dnes označuje jako "biskup". Lidský obličej se smutnými očima snad může vzbuzovat úctu, stejně se mi však ani po delším hloubání nepodařilo objevit, co by ospravedlňovalo jeho pojmenování. Protože i "biskup" drží v ruce malé dítě, kterému se dole klátí hlava a ruce.

Copak si takhle představujeme církevní kníže?

Deset metrů za hodnotářem vyčnívá z trávy tříoká lebka. Obrovské oční otvory, obrovský nos, obrovská tlama a obrovské tesáky dotvářejí nesympatický obraz. O několik metrů dál odpočívá pták podobný orlu. Laškuje s hadem, který se svíjí kolem nacpaného břicha.

Nedaleko sochy orla je mohutný pohřební pahorek s více než třiceti monolity. Centrum tvoří dolmen, jaký by mohl stát i ve francouzské Bretani. Vždy dvě postavy a jeden menhir podpírají střešní kamennou desku. Oba strážci hrobu drží v nikách kyje nebo sekery, mají helmy a nad hlavami se jim vznášejí tváře, které jako by přicházely z vesmíru.

V San Agustínu je víc takových mohutných dolmenů. Jsou ze žuly, o které se však neví, odkud pochází. V okolí San Agustínu totiž žádná žula není. Všechny sochy a kamenné desky však nejsou ze žuly, některé jsou z vulkanitu nebo z pískovce.

Pod dolmenem jsou často sarkofágy z jediného kamenného bloku, které vypadají jako ohromné vany. Někdy jsou v nich kamenné figuríny, které snad mají představovat mrtvolu nějakého panovníka. To však je jen domněnka, protože původně byly kamenné nádoby prázdné. Doba vzniku nejstarších sošek v San Agustínu byla stanovena na rok 800 před Kristem.

Na temeni uměle zarovnaného kopce stojí dvě postavy, které se jmenují "el doble Yo", to jest "dvojitý Já". Jedna ze soch má obě paže přitisknuty k tělu a ruce zkřížené na prsou. Z krutého obličaje trčí pod nosem čtyři zlověstné tesáky a z hlubokých očních důlků zírá pronikavý pohled hluboko dolů do údolí. Hlavu svírá úzká helma. Druhá postava visí jako batoh na té první obludě, kterou archeologové označují za jaguára. Přestože mám fantazii, dá mi hodně práce, abych si ho vybavil.

Tady nahoře jsou dokonce i abstraktně modelované postavy s úzkými očima a s obligátními upířími zuby.

Kameníci, kteří zde pracovali, toho věděli hodně o výtvarném umění; své řemeslo ovládali dokonale, to je v San Agustínu všude jasně vidět. Rozlišovali jemné rozdíly mezi sochami lidí a sochami bytostí, podobných lidem - i těch s obludními upířími zuby.

Je všeobecně známo, že lidé přírodních národů se při rituálních tancích halili do kožešin zvířat. Věřili, že tím přejímají jejich sílu a další žádoucí vlastnosti. Je v tomto psychologickém vysvětlení záhada nepochopitelných postav ze San Agustínu?

Je to mrzuté, ale v San Agustínu nejsou sochy se zvířecími kožešinami. Zdejší sochy nemají ani zvířecí masky, zato však mají velmi často helmy.

Matoucí ornamentika vytváří různé tváře, u postav "dvojitého Já" můžeme rozeznat dokonce tři obličaje. Jelikož pro tyto bláznivé postavy není dosud žádné vysvětlení, mohu předložit dva nebo tři návrhy.

Třeba chtěli kameníci svými vícenásobnými postavami vyjádřit, že teprve spojením dvou bytostí vznikne třetí, nebo chtěli svým dílem vyslovit varování: človče, buď bdělý! Dávej pozor, co se děje za tebou. Nebo, třetí varianta, kdysi pozorovali cizí bytosti, které jim připadaly hrůzostrašné a které nosily na zádech jakýsi "batoh". Zbytek jsou pověsti a špatně pochopená technologie. Všechno už tady bylo!

San Agustín nabízí ještě jednu kuriozitu: takzvaný "pramen mytí nohou".

Na ploše asi tři sta čtverečních metrů se na zploštělé nahnědlé skále táhne komplikovaná síť kanálů různých šířek. Jsou zde úzké rýhy a prohlubně, které se jako had kroutí ve skále, potom menší a větší jímky, obdélníky a rondely. Mezi čtyřmi hlavními jímkami jsem napočítal přes třicet neobvyklých rýh a struh. Kanály mají tvar labyrintu, bystře tekoucí voda proudí a přetéká z jednoho kanálu do druhého v podivné hře.

Co to má znamenat? Odborníci mluví o posvátném prameni mytí nohou, jiní vidí obětní kámen, po kterém tekla krev různými kanály do větších jímek.

Je docela možné, že všechny pokusy o vysvětlení jsou marné. Třeba byla ta nepřehledná spleť stružek a jímek v různých výškách kdysi zařízením na rafinaci kovů: roztavené železo teklo od jímky k jímkě, těžké části klesaly na dno, lehké se odplavovaly dál, nečistota a struska se zachycovaly v rondelích a klikatých rýhách.

Nedovedu posoudit, zda je můj návrh rozumný, vím jen, že všechny dosavadní návrhy nejsou lepší. Žijeme přece v době, kdy se lidé zamíchávají do jednotné masy. Úvahy o možnostech, o myslitelném, se potírají. Neustále se předstírá, že učené názory jistě rozumných lidí jsou posledním výkřikem vědy. A jenom někteří z nás chápou, že se často jedná jen o jiný názor, o jiný výklad, který je stejně tak málo podložen důkazy, jako definice protivníka.

To, co platí o San Agustínu na kolumbijské vysočině, týká se ještě více záhady komplexu Chavin de Huántar, ležícího

vysoko v peruánských Andách.

Aby se člověk dostal do Chavin de Huántar, musí napřed překonat 4178 metrů vysoký průsmyk Kahuish. Zatímco v našich zeměpisných šířkách leží ve výškách přes čtyři tisíce metrů ledovce, dá se průsmyk Kahuish zdolat dobrým terénním vozem - Peru leží blíž k rovníku než střední Evropa. Na druhé straně průsmyku se jako nekonečný had vine uzounká silnice po úbočích horských svahů. U vesničky Machac ve výšce 3180 metrů narazíme na zříceniny Chavin de Huántar. Nikdo neví, kdo byli jeho stavitelé, nikdo nedokáže vysvětlit jeho účel.

Nejlépe zachovaná část komplexu se jmenuje El Castillo, tedy zámek, ačkoliv nikdy ničím takovým nebyla. Je to obdélníková stavba dlouhá třiasedmdesát metrů a široká sedmdesát metrů. Veliké žulové kvádry, sestavené s milimetrovou přesností, tvoří pravoúhlou vnější stěnu. Čím výš se tyčí budova, lehce nachýlená dovnitř, tím zřetelněji vystupuje zpusťování.

Hlavní portál stavby směřuje přesně na východ. Monolit, dlouhý devět metrů, spočívá na dvou sloupech, které jsou vpravo i vlevo obloženy kamennými deskami. Ty byly kdysi zdobené jemným cizelováním, vítr a déšť je však vyhladily a bohužel, i lidé ta filigránská umělecká díla otloukali. Když se ještě stavba skvěla v celé své nádheře, musela působit jako jediný blok beze spár.

Před "zámkem" se rozkládá obrovské čtvercové náměstí, které kdysi bylo celé obehnané zdí. Celý čtverec je vybudován terasovitě, terasy stoupají směrem k hlavní budově. Severně a jižně od náměstí se vrší další terasy, které ještě dodnes nejsou odkryté. Celá kultovní stavba Chavin de Huántar zabírala kdysi plochu třináct hektarů. Dodnes o ní nevíme ani to nejmenší. Na délku měří stavba dvě stě dvacet osm metrů a na šířku sto sedmdesát pět metrů. Jsou zde venkovní i vnitřní dvory se schodišti a pod čtvercovým nádvořím se skrývá systém chodeb, větracích šachet a vodních štol - infrastruktura, jejíž vybudování vyžadovalo dokonalé plány.

Chavin de Huántar je oříšek pro odborníky, protože tahle chrámová stavba nemá žádnou předlohu. Zdá se, že ji z něčeho postavil zcela neznámý národ. Kulturní objev v Chavin de Huántar působí jako exploze, protože zde zcela určitě nepůsobili Inkové; jejich stavby vypadají docela jinak.

Odborníci se domnívají, že Chavin de Huántar byl poutním místem, náboženským střediskem záhadného národa, který odněkud připutoval. Jakési obřadní středisko. Či?

Údajně chrámová stavba se datuje různě. Někteří odborníci tvrdí, že stavba musela vzniknout kolem roku 500 před Kristem, jiní udávají datum 1000 před Kristem. V tom případě by byl Chavin de Huántar nejstarším známým "chrámem" v Jižní Americe. Ale koho, pro všechno na světě, tady uctívali?

Stejně jako podzemí terasovitěho náměstí, tak také samotný chrámový komplex je protkáán labyrintem chodeb. Několik metrů za silnou zdí stojí uprostřed křížovanky chodeb podivná stěla. Říká se jí el Lanzon, tedy kopí. Toto kopí je přes tři metry vysoké, ale jen padesát centimetrů široké. Jak se sem ale ta kamenná jehla dostala? Chodbami ji nebylo možno protáhnout ani ve vodorovné, ani ve svislé poloze, protože chodby jsou jenom šedesát centimetrů široké. Architekti chrámu Chavin de Huántar zřejmě od počátku plánovali nějaký otvor ve stropě, kterým ten klenot spustili na jeho dnešní místo.

V tomto kamenném pomníku je vyryta velice podivná bytost s tesáky, nahánějícími strach - pozdrav od soch ze San Agustínu? Její oči hledí upřeně vzhůru a nad její hlavou jsou ozdoby, kterým žádný člověk nerozumí.

Chodby uvnitř chrámu (tedy je-li to chrám) byly původně obloženy kamennými deskami, které byly všechny zdobeny jemně cizelovanými reliéfy, tak plochými a čistými, jako kdyby se nějaký moderní zubař s turbínovou vrtačkou věnoval zájmové činnosti. Dnes již skoro všechny desky otloukli a prodali. Tu a tam stojí ještě nějaký exemplář v chodbě nebo ho vystavují v muzeu. Odtud známe bytosti podobné člověku, ale s roztaženými křídly, které kdysi zdobily desky. To okamžitě ukazuje na špatně pochopenou technologii. Pak jsou tam zase postavy podobné zvířatům, které vypadají jako kříženci draků a lidí. Jiné obludy mi z dnešního pohledu připomínají technické výkresy stavebních strojů.

A pak jsou tady ještě ty hlavy. Původně asi byly jak na vnějších zdech, tak i v místnostech hlavní stavby. Dnes jich jen málo najdeme na původních místech. Také hlavy byly zašantročeny. To málo, co zbylo, však podává velmi rozdílná svědectví.

Jednou mají obličej široké nosy a odulé rty, jindy se pod nosem cení čtvercová zvířecí tlama, ze které trčí upíří zuby, pak zase hlavy nemají vůbec žádné obličej.

Některé mají technické doplňky, jako třeba helmy, chrániče uší, ústní filtry a něco podobného brýlím. Kromě dvou výjimek mají obličej nepřátelský, cizí, až odpudivý, chladný výraz.

Umělecký styl v Chavin de Huántar celkově působí spíše abstraktně. I když jsou reliéfy mistrovsky vyryté, nevíme, co vlastně představují. Zvláštní jsou zmatené a vynalézavě rozevláté linie, které vycházejí z příšerných hlav a končí ve spárech nebo pásech jakéhosi pásového vozidla. Jestliže stavba Chavin de Huántar jako taková je nevysvětlitelná, potom reliéfy jsou vrchol nesrozumitelného.

Na jedné z teras před hlavní budovou našel spolupracovník peruánského archeologa Julio Tello obelisk, který dnes zdobí Archeologické muzeum v Limě. Vytesané zmatené obrazce nebyly dodnes rozlušťeny. A jestliže něco nevíme přesně, tak se (jako obvykle) přikláníme ke kultům. Zastřené se hovoří o kultu jaguára, o kultu dravého ptáka, o hadím kultu, ba dokonce i o kultu zubů. Obelisk je na všech čtyřech stranách poset reliéfy, které znázorňují pomíchaný zmatek ornamentů, hlav, rukou, křídel, nehtů a zubů.

Odborníci tajných zpravodajských služeb rozlušťí každý kód. Snad by se tedy měl někdo z nich věnovat dešifrování obelisku doktora Tello. Domnívám se však, že by si musel nasadit technické brýle, kdo by chtěl tuto záhadu rozluštit. V Chavin de Huántar objevil archeolog Antonio Raimondi další stělu, která je dnes skvostem Archeologického muzea v Limě. Nazývá se Raimondího stěla. Je vytesána z černého dioritu, vysoká je 1,75 m, široká sedmdesát tři centimetry a sedmnáct centimetrů silná. Každý archeolog, kterého jsem se vypytaal nebo jehož knihy jsem prostudoval, podává k vyobrazení na tomto jedinečném uměleckém díle jiné vysvětlení.

Jedni rozeznávají jaguářího člověka se stylizovanými božskými hlavami, jiní vidí hlavy dravých zvířat a žezla, hadí těla a hlavy, další zase mluví o bohatých ozdobách hlavy s ústy nad sebou a s vyplazenými jazyky nebo nakonec o lidské postavě se zvířecí hlavou, která je obklopena věčnou září. Samozřejmě nechybí masky a zvířecí kůže nebo dokonce zobrazení inkarnace stvořitele Virakoči. Dohromady jsem v odborné literatuře přečetl dvacet šest různých úvah o tom, co by vlastně Raimondioho stéla mohla znamenat.

Novýma očima se na věc podíval Němec doktor Wolfgang Volkrodt. Ve své knize *Es war ganz anders* (Bylo to docela jinak) rekonstruoval dr. Volkrodt Raimondioho stélu se znalostmi inženýra. Výsledek je zarážející a přinejmenším duchaplnější než dosavadní pokusy o hledání významu stély, které byly (popravdě řečeno) dosti ubohé. Dr. Volkrodt nevidí žádné jaguáří hlavy, žádná žezla, hady nebo podobné fantazie, nýbrž kotel, který vyrábí páru. Pára pak poháněla osm výkyvných pák a k tomu příslušející krouživé písty - dnes bychom tomu říkali šestiválcový dvoutaktní motor. Ústřední parní kotol napájel čtyři samostatné válce, které se daly použít ke všem možným těžkým pracím. Raimondioho stéla z Chavin de Huántar představuje ve skutečnosti technickou konstrukci rafinovaně promyšleného stroje. Toto monstrum umělo pohybovat pažemi, běhat a na přání mohli tvůrci použít svůj výtvor dokonce jako hlídače. Stačilo přišroubovat k jedné paži meč. Nedivím se, že lidé doby kamenné, kteří nevěděli nic o technologii, před kouřícím, dýmajícím a hřmotícím netvorem prchali - nebo v bázni klesali na kolena a stroj uctívali. Daleko víc mě udivuje, proč se naši duchaplní a vtipní archeologové nikdy nespojí s takovým člověkem, jako je dr. Volkrodt.

Jakmile se z Raimondioho stély vyklubal stroj, můžeme technicky interpretovat i jiná monstra z Chavin de Huántar. Stále však zůstává otázka: odkud pocházela technologie a znalosti? Ani technické výtvory nevznikají jen tak, beze všeho. Někdo je musí vynalézt, vyzkoušet, nakreslit plány a provádět pokusy. I technika má svůj vývoj. V mytologii staré Indie, kde se to létajícími stroji všeho druhu jen hemží, se vypráví, že technika k tomu pochází od učitelů. Od těch všemohoucích, kteří kdysi přišli z vesmíru a učili mladé lidstvo.

7. kapitola

Světlo pro faraóna

Elektrické baterie v bagdádském muzeu - Energie z hliněných džbánů - Izolátory ve všech variantách - Krypta v Denderě - A bylo světlo - Atlante z Tuta - Motýli proti rozumu

Jak vlastně osvětlovali staří Egyptané své podzemní prostory? Jak osvětlovali hluboko ve skalách vytesané hroby v Údolí králů a chodby a hrobky v pyramidách, jejichž stěny jsou částečně pokryty texty?

Používali umělci před tisíciletími pochodně nebo svíčky? Těžko, protože pak by stěny byly začouzené, a nic takového v podzemních chodbách nenacházíme. Nebo se světlo přivádělo do podzemních prostor kovovými zrcadly? To by se celkem bez problémů dalo uskutečnit u komor, které leží jen jedno nebo dvě patra pod zemí. Sluneční světlo v Egyptě je ostré, pomocí několika zrcadel se dá nasměrovat i za roh. Problematičtější by to bylo v klikatých chodbách a v komorách, ležících hluboko pod povrchem, jak je tomu například v Údolí králů. Každým dalším odrazem ztrácí světlo jasnost, zejména při použití kovových zrcadel, jaká tehdy používali v Egyptě. Odhaduje se, že po třetím, nejpozději však po čtvrtém odrazu světla za roh by už nastala hluboká tma.

Nebo snad - já jsem člověk, který mívá kaciřské myšlenky - znali staří Egyptané dokonce něco jako elektrické světlo, žárovky a baterie?

Některé starověké nálezy skutečně ukazují na používání elektřiny. V roce 1966 objevili archeologové na poli u Bagdádu různé hliněné džbány. Nádoby nebyly prázdné; měly na dně dutý měděný válec, připevněný vrstvou pryskyřice. V ose válce byla železná tyčinka a celé to bylo uzavřeno pryskyřičnou zátkou.

Německému archeologovi Wilhelmu Konigovi džbány připomínaly galvanické články, které vypadaly velice podobně. Naplnil tedy jednu hliněnou nádobu kyselinou octovou a zjistil mezi železnou tyčinkou a měděným válcem napětí půl voltu. Podobného výsledku pak dosáhl s kyselinou citrónovou a dokonce i s rozpuštěnou mořskou solí.

Ty zvláštní hliněné džbány byly tedy elektrické baterie. Několik jich dnes můžeme vidět v Iráckém muzeu v Bagdádu. Hliněné džbány pocházejí z doby Parthů, kteří žili v onom prostoru několik století před naším letopočtem.

Podobné nálezy objevili archeologové počátkem osmdesátých let také v Iráku v Seleukii na Tigridu a v sousedním Ctesiphonu. Tyto baterie datovali dokonce do roku 2500 před Kristem.

K čemu to asi mohlo sloužit? Například k pozlacování na galvanickém principu. Poměrně málo výkonné baterie by sice umožňovaly pozlacovat jen malé předměty, ale kdyby se několik baterií spojilo, síla proudu by se zvětšila...

Používali podobné baterie také ve starém Egyptě? Něco tomu nasvědčuje, protože na egyptských chrámových stěnách se objevují vyobrazení podivných hliněných džbánů, které se bateriím z Bagdádu překvapivě podobají. Samozřejmě tu vidíme i docela obyčejné nádoby, které obsahovaly vodu, olej nebo víno a které se například používaly při pomazávání faraónů a kněží. Vedle toho však vidíme vícenásobně propojené hliněné džbány, jejichž obsah mohl těžko pozůstat z nějaké tekutiny. Zkuste někdy nalít ze tří navzájem propojených konví vodu současně do jedné nádoby. Egyptští umělci přidali k takto podivně propojeným hliněným džbánům ještě klikaté linky. Chtěli tím snad zobrazit energii ve formě elektřiny? Existovaly nejméně dva druhy džbánů? Byly v jedné tekutiny, v druhých elektrický proud?

Kde je elektrický proud, nemohou být měděné dráty daleko. V různých hrobech faraónů se našly tenké izolované měděné dráty, například v hrobě Tutanchamóna v Údolí králů. Je všeobecně známo, že přední strana koruny faraónů byla ozdobena hadem, kobrou. Můj instinkt mi říká, že to symbolizovalo nebezpečí, moc. Dával snad tenhle had elektrické rány? Začal najednou tajemně světélkovat, aby vyděsil obyčejné smrtelníky? Nosil faraón baterie na těle? Nebo byly zdroje energie uschovány v jeho trůnu, aby mohl ohromovat svoje poddané elektřinou? Nebo dokonce získával proud ze slunečních kolektorů, které nevědomí poddaní, stejně jako jejich dávní potomci, považovali za ozdobu hlavy nebo korunu? Nuže, existence funkčních baterií je prokázána skutečnost. Zbytek je - především - spekulace.

Kdo by však mohl národy v povodí Eufratu a Tigridu a v říši na Nilu naučit něco o elektřině?

Dějepisec Diodor Sicilský, který žil zhruba před dvěma tisíci roky, autor čtyřicetisvazkové knihovny, napsal, že kdysi sestoupili bohové z nebes a že teprve oni naučili lidstvo umění, hornictví, zhotovování náradí, technice pozemních staveb a výrobě vína. Současné bohové naučili smrtelníky psát a vysvětlili obyvatelům Země řád hvězdné oblohy, harmonii přírody a jiné užitečné věci.

Přinesly tyto záhadné bytosti, tito všemohoucí, pravěkým lidem nejen oheň, ale i elektrický proud?

Něco tady ale ještě chybí. Máme sice funkční baterie a izolované měděné dráty, ale kdo zachází s elektřinou, musí se zabývat také izolátory.

Izolátory se v Egyptě rovněž vyskytují, a to v mnoha variantách. Egyptologové je nazývají sloupy džed. Našly se už pod nejstarší Džoserovou pyramidou v Sakkaře. Jehlice džed se později dokonce nosily jako skvosty kolem krku. Směli s nimi zacházet jenom zasvěcení, prostý lid jejich význam pravděpodobně vůbec nechápal. V Abydos je dokonce veliký nástěnný reliéf, na kterém je vidět, jak král Sethos I. předává bohyni Isis sloup džed velikosti člověka. Poměr velikosti sloupu džed k člověku je také zobrazen na starých papyrech. Co však vlastně byl tenhle předmět, podobný izolátoru?

V tom se dnešní egyptologové neshodují. Na vybranou je několik variant. Sloup džed je prý symbol boha Osirise, říká se, ostatní zase tvrdí, že to je:

symbol stálosti,
symbol věčnosti,
prehistorický fetiš,
strom zbavený listů,
pilíř se zářezy,
znak plodnosti,
symbol klasu,
palmový list.

Peter Krassa a Reinhard Habeck, kteří společně napsali knihu o používání elektřiny ve starověku pod názvem *Dos Licht der Pharaonen* (Světlo faraónů), navrhli, aby se sloup džed považoval za jednoduchý izolátor, který bylo možno - podle velikosti a podle použitého materiálu - používat různým způsobem. Skutečně byly v Egyptě nalezeny menší předměty tohoto druhu, na kterých ještě visely měděné dráty.

Staré nástěnné reliéfy v jedné kryptě sedmdesát kilometrů severně od Luxoru potvrzují domněnky Krassy a Habecka. Chrám v Dendeře je převážně zasvěcen bohyni Hathor, která byla v nejstarších dobách považována za bohyni nebes a matku Slunečního boha Hora. Archeologické nálezy dokazují, že chrám v Dendeře byl již ve staré říši znám jako chrám bohyně Hathor, v průběhu egyptských dějin však ztrácel na významu, až byl v době ptolemajské restaurován a znovu vybudován.

Chrámové stavby stojí dnes každému návštěvníkovi za dalekou cestu. Sloupové galerie, stěny a stropy nabízejí hluboký pohled do mladší egyptské představy bohů, která samozřejmě vycházela ze starých vzorů.

Dendera je také jediné místo v Egyptě, kde byl nalezen úplný zvěrokruh se šestatřiceti dekádami egyptského roku.

Nádherný reliéf s dvanácti hlavními postavami a s matematickými a astronomickými znaky, který lze dnes obdivovat v pařížském Louvru, byl v minulém století vysekán ze stropu chrámu v Dendeře a prodán za sto padesát tisíc franků králi Ludvíku XVIII. Astronomové, kteří zkoumali zobrazení zvěrokruhu z Dendery, udávají jako dobu jejich vzniku rok 700 před Kristem, jiní dokonce rok 3733 před Kristem.

Jedinečné jsou také podzemní komory v Dendeře s tajemnými nástěnnými reliéfy z dávno zapomenutých časů. Jedna z těchto prostor je přístupná jenom úzkou dírou, srovnatelnou s otvorem ve psi boudě. Komora je nízká, zatuchlá, měří na šířku pouze 1, 12 m a na délku 4,60 m. Na stěnách vidíme vedle lidských postav bublinovité předměty, které silně připomínají ohromné žárovky, uvnitř s vlnitými hady. Do špičky se sbíhající těla hadů vedou k lotosovému květu, který se i bez velké fantazie dá pokládat za objímku žárovky. Nakonec něco jako kabel vede do skříňky, na které klečí bůh vzduchu. A bezprostředně vedle stojí dvouramenný sloup džed jako znamení síly, propojený s hadem. Za zmínku ještě stojí démon, podobný pavíánovi se dvěma nohama v níkách, které znamenají "ochrannou a obrannou moc".

Pavíán ozbrojený nohama měl snad vyjadřovat něco jako náš dnešní symbol smrtihlava: nebezpečí!

Odborníci se podzemními prostory v základech chrámu bohyně Hathory v Dendeře pilně zabývají. Mluví o kultovním prostoru, o knihovně, o archivech nebo o odkládacích prostorech pro kultovní předměty. Mně to připadá směšné. Jaký smysl by měly archivy nebo knihovny, popřípadě odkládací nebo kultovní prostory, které by byly přístupné pouze psi dírou? A proč by stěny odkládacích komor byly zdobeny fantastickými a jedinečnými reliéfy? Johann Wolfgang von Goethe kdysi pronesl: důvtip opouští duchaplné muže přinejmenším když nemají pravdu.

Já se domnívám, že reliéfy na stěnách krypty pod chrámem v Dendeře dokazují dávnou znalost tajemné vědy, totiž elektřiny.

Mohly předměty ve tvaru hrušky, zobrazené v Dendeře, kdysi vydávat elektrické světlo? Jeden člověk to vyzkoušel. Elektroinženýr Walter Garn z Vídně podle předlohy z krypty v Dendeře pracně zrekonstruoval žárovku, drátěného hada, objímku i samotný izolátor, podobný sloupu džed, a připojil proud. A bylo světlo!

Podobný případ špatně pochopené technologie pro mne znamenají sochy, stojící v Tule, sedmdesát kilometrů severozápadně od Mexico City na umělé plošině. Sochy - říká se jim také Atlanti - jsou prý vybaveny "svazkem šípů" a "prakem" a mají "klobouk ve tvaru krabice". Na jejich prsou vidí archeologové "symboly motýlů" a na botách "květiny".

Dobrotivé nebe - mně ukazují sochy něco docela jiného. Já vidím obrýlené oči a helmy s chrániči uší. Postavy drží v rukách zašpičatělé zbraně, podobné dnešním elektropendrekům. Skříňky na prsou nejsou žádné symboly motýlů,

protože je zřetelně vidět jejich zavěšení přes ramena. A na botách jsem rozhodně nerozeznal "květiny", ale stavitelná ozubená kolečka, aby se boty daly rukama v silných rukavicích rozepnout.

Jsou naše výklady zobrazení, která nacházíme v Egyptě a ve Střední Americe, tak odcizené proto, že náš duchovní svět má se způsobem myšlení tehdejších národů tak málo společného? Co znamenají nic neříkající pojmy jako "sloup džed" v Egyptě nebo "had se zeleným peřím", "včelí bůh", nebo "štíťový jaguár" v Mexiku? Tato a mnohá další pojmenování jsou jalové výrazy, často se opakující v učebnicích. Já netvrdím, že moje pozorování moderními brýlemi jsou absolutně správná. Tvrdím však, že dosavadní úvahy nemohou být v žádném případě posledním stupněm moudrosti.

8. kapitola

Ztracená města v džungli

Starý vrchol - Trezor Inků - Megalitické město v pralese - Sluneční kámen - Buritaca 200 - Terasy k bohům - Kagaba a vesmír - Potopa planet

Chtěl bych vás zavést do dvou měst, jejichž počátky leží v mlze minulosti. Jedno město je dobře známé a navštěvuje je spousta turistů: Machu Picchu v Peru. To druhé kromě odborníků nikdo nezná. Je obrostlé vlhkou džunglí Sierra Nevada de Santa Marta v Kolumbii. Obě města mají překvapivě mnoho společného v oblasti mytologie a astronomie, ačkoliv jsou od sebe vzdálena tisíce kilometrů.

Machu Picchu je zcela zvláštní svatyně. Leží sto dvanáct kilometrů severozápadně od Cuzco ve výšce přes dva tisíce tři sta metrů nad mořem, nad klikatící se Rio Urubamba. Jako objevitel Machu Picchu se uvádí americký badatel Hiram Bingham, který do města v džungli vstoupil v roce 1911, to však zcela nesouhlasí. Ctihodný Američan Hiram Bingham pralesní město neobjevil - domorodci je přece znali už dávno - pouze je jako první představil veřejnosti.

Picchu znamená vrchol a machu je v doslovném překladu starý. Machu Picchu je tedy "starý vrchol". Hned naproti, na druhé straně Rio Urubamba, se zvedá druhý vrchol, Huayna Picchu. Machu Picchu a Huayna Picchu trčí z vlhké mlhy údolí Urubamba jako dvě zmáčené cukrové homole, oddělené jen stříbrným pruhem řeky, jejíž hukot doléhá až nahoru do Machu Picchu. Machu Picchu je nepopsatelné. Badatelé nazývali město "kamennou hymnou hýřivé a udivující nádhery". Je to nejkřkolomnější ze všech opevněných měst, nedobytný trezor Inků, božská rezidence synů Slunce.

Nikdo nezná skutečné stáří Machu Picchu, nikdo nezná jeho původní název.

Z kronik španělských dobyvatelů se dovídáme, že španělský voják Miguel Rufino zachránil indiánskou dívku před znásilněním, když vlastního kamaráda proklál mečem. Nato s inckou krasavicí uprchl a ona ho potom (po několikadenním vyčerpávajícím pochodu) dovedla do posvátného města panen Slunce. Miguel Rufino později to místo, řeku pod ním klikatě tekoucí a oba horské vrcholky popsal tak podrobně, že nebylo pochyb: byl v Machu Picchu. Hrdina a jeho milénka museli přísahat, že budou poslušni zákonů Inti a že nikomu cizímu neprozradí nic o posvátném městě. Dovolili jim, aby si zařídili domácnost v jednom rozpadlém paláci, a oni tam potom žili celý rok. V Machu Picchu se na umělých terasách tyčí dvaadevadesát staveb. Terasy pokrývají plochu dlouhou osm set metrů a širokou pět set metrů, nepočítaje v to přírodní terasy, z nichž některé jsou doslova přilepené na kolmo spadajících skalách. Tento jedinečný stavitelský zázrak je vybudován tak rafinovaně, že zdola, z údolí Urubamba, není vůbec vidět. Jako stavební materiál byla převážně použita namodralá a smaragdově zelená žula, místy světlá láva.

I toho nejpovrchnějšího turistu, hnaného průvodcem, zaujmou v Machu Picchu tři rozdílné stavební slohy.

Jsou tu především zidky přírodních teras, které ještě dnes stejným způsobem staví vysokohorští Indiáni. Pak jsou tu mohutné zdi Inků z vícehraných přitěsaných a pečlivě sestavených kvádrů, s monolitickými překlady, s impozantními věžemi a s klasickými lichoběžníkovými otvory. A konečně prastaré, obrovské, stovky tun těžké megality, na kterých spočívá všechno ostatní. A právě to jsou zbytky onoho záhadného města v džungli, ve kterém směl přebývat španělský voják Miguel Rufino se svojí milenkou.

Nepopíratelně žili v Machu Picchu ženy a muži Inků, relativně malá skupinka, která se zde skryla před španělským vojskem a tak unikla katastrofě svého národa. Ti, kteří zde přežili, však nikdy nepatřili ke stavitelům Machu Picchu. Ani by na to neměli čas. Machu Picchu je svojí rozlohou a architekturou dílo generací, postavené na zbytcích ještě daleko starší megalitické kultury. "Ztracené město Inků" už dávno existovalo, když se na scéně objevili španělští dobyvatelé. Předěl mezi megalitickým stavitelstvím a stavbami Inků se zřetelně rysuje. Je tady stavba, která se dnes nazývá "královské mauzoleum". Je vytesaná z přírodní skály a i těch sedm schodů, které vedou dolů k mauzoleu, je proti všem zvyklostem Inků vysekáno z jednoho kusu skály. Stejným způsobem byl vybudován podkovovitý hlavní chrám v Machu Picchu. Trůní na třech mohutných pilířích, vytesaných z jediného bloku přírodní skály. Obvodové zdivo je dvakrát tak vysoké než později na něm postavená zeď Inků. Horní třetinu postavili Inkové, spodní dvě třetiny neznámí stavitelé původního Machu Picchu.

A potom je tady věž, kterou dnes nazýváme "strážní věž". Stavbu tvoří půlkruhová zeď, kterou Inkové postavili okolo existující megalitické struktury; tu z nevysvětlitelných důvodů nechali nedotčenou. Dodnes nikdo nedokázal vysvětlit, co znamená ten kamenný útvar na podlaze této takzvané strážní věže.

Jak je tedy staré Machu Picchu?

Samotní Inkové odvozují svou dynastii od praotce jménem Manco Capac, syna Boha slunce, který založil říši. Tenhle Manco Capac naučil nevzdělané obyvatele And, jak se pěstují rostliny, naučil je stavět zavlažovací kanály a chrámy a samozřejmě je vzdělával v matematice a astronomii.

Na nejvyšším místě Machu Picchu je megalitický výčnělek, nejčastěji obdivovaný a fotografovaný "Sluneční kámen" jménem Intihuatana. Dojdeme k němu po úzkých kamenných stupních, jenom hluboko vlevo dole zadumaně sní stříbrný had Rio Urubamba. Intihuatana byl vysekán z jediného mohutného skalního bloku. Podlaha a samotný Sluneční kámen jsou navzájem prorostlé do jediného celku, různé stupně se sbíhají do středu, kde se jako němý svědek nikdy nepochopené technologie zvedá k nebi tupý prst. Mimochodem, blok je přesně podle kompasu orientován do čtyř světových stran. Úhlopříčka dělí nebe na dvě stejné poloviny a ukazuje přesně na malé kamenné okénko na

horním okraji horského hřebenu. Přesně v tomto výklenku vychází slunce na začátku jara. Slovo Intihuatana tomu odpovídá, neboť znamená "místo, které zachycuje slunce".

V současné době astronomové z univerzity v Arizoně zkoumají záhadný kamenný blok a jeho astronomické souvislosti.

Jisté je, že předíncké kmeny nepřilepily megalitické město o rozloze Machu Picchu na strmé horské svahy z vlastního popudu. Měly učitele, totiž dva syny stvořitele Virakoči, jak zaznamenal španělský kronikář Cristobal de Molina.

Synové bohů naučili lidstvo opracovávat a dopravovat kámen a vzdělávali ho v astronomii. Později je však obyvatelé Země zklamali, protože uctívali figurky bohů. Synové bohů o tom podali zprávu svému otci a ten potrestal nevědecký bleskem a ohněm. Také tento jihoamerický bůh otec neustále sliboval, že se jednou vrátí. Od té doby pozorovali Inkové vystrašeně nebe, zaznamenávali každou změnu, každý pohyb. Stejná naděje na návrat (nebo snad obava z návratu?) dodnes přežívá ve všech náboženstvích.

Druhé město duchů je přilepeno ke srázům tři tisíce padesát pět metrů vysokého Cerro Corea, součásti Sierra Nevada de Santa Marta v Kolumbii.

Jak se jmenuje tohle neznámé město? Jeho jméno zní Buritaca dos cientos, tedy Buritaca 200. Je to obrovské území. Kolumbijští archeologové pod vedením profesora Alvara Soto Holguina procestovali od roku 1976 doslova a do písmene dva tisíce kilometrů dlážděných silnic. Buritaca 200 je zhruba dvakrát větší než Machu Picchu a stejně jako ono je to "ztracené město".

Do Buritaca nevedou žádné silnice, takže jsem se tam mohl dostat jen helikoptérou. Už při přiletu jsem uprostřed zeleného pekla pod sebou viděl něco jako přístav pro vrtulníky, vypadalo to jako světlá terasa, která se zvedala ze zeleného pozadí. Jak stroj klesal hlouběji, postupně se objevovaly terasy jako zkamenělý svatební dort: jedna terasa nad druhou. Při přiletu jsem s napětím zkoušel nacvakat co nejvíc obrázků, tušil jsem, že se sem asi už nikdy nevrátím. Pilot se obával stoupající mlhy, takže jen na chvíli posadil stroj na nejvyšší terasu a hned zase odstartoval. Měl mě vyzvednout po šesti hodinách na stejném místě, pokud to počasí dovolí.

Když dozněl hukot vrtulníku, začaly vřeštět opice, zpívali ptáci a vyla zvířata, která nebyla vidět. A všude mě doprovázelo bzučení moskytů. Byl bych rád pobíhal kolem jako nebožtík Adam, ale ti odporní komáři mi připomínali, že nejsem v ráji. Kdysi jsem někde četl, že je asi jeden a půl milionu druhů hmyzu. Velká část se jich musela toho dne slétnout do Buritaca.

Přede mnou se zvedalo nekonečné schodiště a mizelo někde mezi liánami. Zprvu jsem se domníval, že nejvyšší terasa vznikla náhodným navršením kamenných desek, brzy jsem však poznal, že stojím v krajině, která byla úmyslně bizarně vybudována - v krajině kamenných kruhů, rozevlátých zdí, elips, věžiček, schodišť a cest, v nepopsatelném propletení tvarů.

Kdykoliv jsem odsunul stranou záclony lián, objevila se nová překvapení, rozprostírající se po svahu dolů k řídce Buritaca a šplhající se vzhůru po strmých svazích. Kterýmkoli směrem vedl můj výlet do nepochopitelné minulosti, vždy jsem putoval po uměle zarovnaném terénu. Semiradiny "visuté zahrady" v Bagdádu se označují jako sedmý div světa; přimlouvám se, aby Buritaca byla prohlášena osmým.

Jsou zde mohutné, přesně navršené zdi. Mezi kameny a plošiny se vtlačily neutuchající silou pralesní rostliny: ořešáky, vavříny, cedry a kapradiny všech zelených odstínů. Buritaca je dnes labyrint, bludiště s nepřehlednými křížovatkami. Kam jsem se jen podíval, všude se kolem mne rozprostíraly další plošiny. Když jsem si myslel, že jsem konečně vkročil na přírodní půdu, znovu se ukázalo, že to je umělé dílo lidských rukou.

Jak to tady asi muselo vypadat, když knězi na nejvyšších terasách uctívali bohy, když tisíce lidí stály na plošinách a k nebi stoupal obětní dým!

V Bogotě jsem se od profesora Soto dozvěděl, že pro celé město byl údajně vypracován obrovský plán, ale že dosud nebyl nalezen. Objevil jsem jeden a půl metru vysoký monolit, opřený o strom, který tam postavili při vykopávkách. Ukazoval spleť obraz vyrytých čar. Měl snad tohle být plán města?

Kdo vlastně byli stavitelé Buritaca? Profesor Soto mi vysvětlil, že dnešní Indiáni Kogi na pobřeží a v údolích Sierra Nevada jsou potomci Indiánů Tairona. Avšak název "Tairona" je směšný, protože oni sami sebe nazývali jinak. Teprve Španělé takto pojmenovali zde žijící Indiány, protože "tairo" znamená "lít kov", a právě to dobyvatelé po Indiánech požadovali. Válka mezi domorodci a dobyvateli trvala v této oblasti asi sto let, ale nakonec už neměli Indiáni se svými prakry, dřevěnými kyji, oštěpy a otrávenými šípy proti španělské převaze žádnou šanci. Takzvaná taironská kultura zanikla a byla zapomenuta; kdysi kvetoucí pole, sídliště a města pohltila džungle.

Lidé, nazývaní Španěly "Indiáni Tairona", patřili ve skutečnosti k národu Kagaba - dnes je zjednodušeně nazýváme Kogi. Jím se dlouho a intenzivně zabýval profesor Reichel-Dolmatoff. Zjistil, že všechny stavby národa Kogi se dají pochopit pouze v souvislostech s vesmírem. Když vybudovali terasu nebo když postavili dům nebo chrám, mělo to vždycky nějaký vztah k vesmírným skutečnostem, k souhvězdím, nebo to souviselo s kalendářem.

Kogiové považovali vesmír za věč čitý prostor, určený sedmi prvky, což byly sever, jih, západ, východ, zenit, nadir (bod ležící proti zenitu) a nakonec středobod všeho. Uvnitř takto vymezeného prostoru bylo podle nich devět vrstev, devět světů, z nichž prostřední vrstva, ta pátá, představovala náš svět. Všechny chrámy, terasy a jiné stavby Kogiů se řídí tímto vzorem.

Domy Kogiů měly vejčitou formu; stavitelé si představovali, že čtyři vrstvy vajíčka leží pod zemí a čtyři nad zemí a že na té prostřední, páté vrstvě žijeme my.

Muži a ženy žili odděleně. Každé společenství Kogiů mělo vejčitý dům mužů, z jehož střechy trčel k nebi mohutný kůl jako vlajkový stožár; naproti se tyčil vejčitý dům žen, na jehož střeše se zvedaly dva zkřížené trámy. Domy byly postaveny tak, že přesně 21. března, na začátku jara, se dlouhý stín kůlu na střeše domu mužů posunoval až ke zkříženému stínu trámů na střeše domu žen. Falus proniká do vagíny, symbolu jara - semeno má být vloženo do země.

Uvnitř kogijského chrámu visel ze střešního kůlu silný provaz, který procházel čtyřmi vesmírnými vrstvami až dolů k té páté, k podlaze. Vrchní knězi Kogiů byli přesvědčeni, že díky tomuto provazu mají přímý styk se svými vesmírnými učiteli. Už v roce 1926 zveřejnil vídeňský profesor Theodor K. Preus jednu pověst Indiánů Kogi. Dočteme se v ní, že kdysi postihla lidstvo strašlivá povodeň. Jeden kněz postavil kouzelnou loď, která pojala všechny druhy zvířat. Po povodni přistála loď na horském hřebenu Sierra Negra. Když všechno zlo zahynulo, sestoupili z nebe knězi a s nimi starší bratři. Ve všech chrámech se udržovala památka na ty kontakty z vesmíru.

Existují zvláštní souvislosti: pověst Indiánů Kogi tvrdí, že všichni se z nebe vrátili na zem. V sumerské královské listině, která pochází ze zcela jiné zeměpisné oblasti, se dočteme: "Potom, co přešla potopa, sestoupilo království opět z nebe." Podobně to stojí v eposu Gilgameš, který hlásá, že po potopě sestoupili bohové na zem. Takových společných souvislostí je více.

Kdo vlastně má ještě tu smutnou odvahu, mluvit při tolika paralelách o pouhých náhodných souvislostech? Tisíce let staré skutečnosti nevyrostly na vlastním kompostu národů, navzájem od sebe tak daleko vzdálených. Když bylo lidstvo ještě mladé, existovaly globální pospolitosti: potopa a nebeští učitelé, zákonodárci z vesmíru.

9. kapitola

Vesmírné lety ve starověku

Létající vozy ve staré Indii - Kdysi kroužily kolem Země kosmické lodě - Podivná spojení mezi Východem a Západem - Kola Mayů - Svitkové pečete a bohové - Hejtman a hrabě - Palenque je světoznámé - Pomník pod pyramidou - Motocykl pro mimozemšťany

V jedné kapitole svojí první knihy jsem uvedl staroindické texty, které jasně hovoří o létajících vozidlech. Jmenoval jsem přitom indické eposy Ramayana a Máhabharata, to však je jen začátek. Také ve spisu Rigveda se popisují létající vozy, které byly přepychově vybavené. Dalo se s nimi létat všude, i přes nejvyšší vrstvy mraků dál do vesmíru.

K řízení těchto létajících strojů bylo zapotřebí alespoň tří osob. Popisovaly se dokonce i pohonné látky, bohužel se však mnohé názvy těchto tekutých směsí dnes už nedají přeložit. Ve spisu Rigveda se výslovně píše, že tyhle stroje se na obloze pohybovaly "bez jakýchkoliv tažných zvířat". Když nebeské vozidlo sestoupilo z mračen, na zemi se shromáždily početné davy lidí, aby přihlížely přistání.

V první knize Rigveda, kapitola 46, verš 4, jsou dokonce popsány různé létající vozy, kterých se používalo k různým účelům. Probíhaly například záchranné operace z vody, z jeskyní, z týlu nepřátelských formací a dokonce i z mučení. Na rozdíl od Rigveda v eposu Ramayana nacházíme neobyčejně rychlé létající stroje, jejichž trup se sbíhal do špičky a leskl se jako zlato. V těchto nebeských povezech byly různé komory s malými, perlami osazenými okny. Uvnitř byly bohatě zdobené prostory. Letecké stroje, které popisuje Ramayana, mohly dopravovat dvanáct osob. Popisuje se příklad, kdy takový létající stroj startoval ráno v Lanka na Srí Lance a odpoledne dorazil do Ayodhya. Cestou byla dvě mezipřistání, totiž v Kiskindhya a ve Vasisthasrama. Vozidlo tak urazilo za devět hodin vzdálenost skoro dva tisíce devět set kilometrů, což odpovídá rychlosti tři sta dvacet kilometrů za hodinu.

Výsada létat těmito přístroji náležela pouze vybraným lidem, zřejmě panovnickým rodinám nebo vojevůdcům.

V sanskrtové literatuře však neustále narážíme na zmínky, že technika létajících objektů pochází od bohů. A tito všemohoucí, jak se tvrdí v textu Sabhaparvan, prý přišli v dávných dobách na Zem, aby studovali lidstvo.

Uvádějí se skutečná kosmická sídliště, která jako obrovské orbitální stanice kroužila kolem Země. Z těchto kosmických měst startovala menší vozidla, která se jmenovala "vimany". Jenom ve spisu Mahabharata je v textu čtyřiašest míst, kde se popisují létající vimany. Z knih Vanaparvan a Sábhaparvan se dozvídáme o létajících předmětech, které mohly dopravovat tisíc i více osob, ale také o něčem, co bychom mohli označit jako létající motocykly, na kterých seděla vždy jen jedna osoba.

Naproti tomu Kathasaritsagar je sbírka příběhů z různých epoch, která obsahuje pověsti a ságy zašlých dob. Mluví se v ní vzdušném vozidle, které "nemuselo nikdy tankovat" a dopravovalo lidi do daleké země za mořem.

Je to všechno jen fantazie, zbožná přání - pohádky, které staří Indové zapsali svým květnatým slohem? To není možné. Texty jsou precizní až do podrobností. Můžeme v podivných seskupeních mraků vidět božská vozidla, ale kupy mraků nedávají pokyny, nehovoří. Bylo by možné, že před tisíciletími létali lidé z daleké Indie přes velkou vodu na nové kontinenty? Zdá se, jako by to některé podobnosti mezi Střední Amerikou a Indií potvrzovaly.

Každý se mnou bude jistě souhlasit, když budu tvrdit, že oltář s vyobrazením kněze, modlíciho se v poloze lotosového květu, stojí někde v Indii. To tvrzení je však nesprávné. Oltář lze vidět v archeologickém parku Villhermosa v Mexiku.

A co ty nádherné, božské stély s překrásnými ozdobami, s těžko srozumitelnými nápisy a s titěrnými postavičkami s rukama zkříženými na prsou? Zdobí snad nádvoří nějakého chrámu v jižní Indii?

Ne - tyto výrazné sochy, zhotovené s řemeslnickou dovedností, jakou nacházíme vlastně jen v Indii, stojí v Copan v dnešním středoamerickém státě Hondurasu. Ale postava s velkým očima a sloním chobotem, ta přece musí pocházet z Indie, protože ve Střední Americe sloni nejsou! Opravdu ne? Tato socha je také vystavená v Copan a bytosti se sloním chobotem jsem fotografoval i na Monte Alban v Mexiku.

V tryaskovém věku se svět scvrkl. Co bylo předtím izolované, najednou patří k sobě. Věžovité pyramidy, které trčí nad džunglí Tikal v dnešní Guatemale, by mohly zrovna tak dobře stát v Indii. Tady jako tam strmé pyramidy s malými terasovitými stupni. Tady jako tam symbolizují schody těžký výstup k obloze. Tady jako tam očekávali na nejvyšší plošině učitele z vesmíru, aby ho potom ve slavnostním průvodu doprovázeli po schodech dolů k lidem. Pitvorné sošky bohů v Indii jsou stejně znetvořené jako ty ve Střední Americe. Každý odborník ví, že středoameričtí Mayové používali při tvorbě kamenných plastik zvířecí motivy, aby vyjádřili sílu, lstivost, chytrost nebo také schopnost létání oněch nepochopených bohů. Nic jiného nedělali staří Indové - a dělají to dodnes.

Měl jsem štěstí, že jsem mohl ukázat několika indickým profesorům obrázky ze Střední Ameriky a naopak, některým archeologům ve Střední Americe strčit pod nos obrázky indických chrámových staveb. "To je zarážející, ta podobnost

tvářů," říkali mi a všichni se shodli na tom, že určitě mezi těmi navzájem velice vzdálenými národy musela být duchovní pouta.

Já vidím tu příbuznost jako méně "duchovní", protože psychologickými pojmy lze - podle toho, jestli se tomu věří - dokázat všechno. Moje víra v psychologická vysvětlení je už dávno otřesená.

V moudrých knihách jsem se dočetl, že Mayové neznali kolo; později se tvrdilo, že sice kolo znali, ale nepoužívali. Jako světoběžník mezi kulturami jsem na smetištích mayské civilizace nacházel jedno kolo za druhým - například na bezohledně uklizené skládce v Tikal půlkola s jednoznačnými ložisky. V Copan jsem viděl v kameni vytesaná ozubená kola, že bychom je nedokázali lépe zhotovit, nebo v Antropologickém muzeu v Mexico City hračky s koly a další motivy kola, které určité nebyly zhotoveny jen pro zábavu.

Nikdo nemůže popřít, že Indové popsali množství různých létajících strojů do všech podrobností - alespoň nikdo, kdo ty texty zná. A ve Střední Americe? Mýty tamních národů přece hovoří o bozích, kteří slétli na Zem a na četných zobrazeních ukazují ty opřilbované bytosti, jak sjíždějí z oblak. Příbuznost mezi Indií a Střední Amerikou nemohla být jenom duchovní - tady muselo dojít ke kulturnímu kontaktu, a to dávno před tím, než začalo sepisování dějin. Proč vlastně se tolik vzpíráme představě, že kdysi dávno všemohoucí v obrovských létajících lodích přepravovali tisíce lidí z jednoho kontinentu na druhý? Náš pohled na světové dějiny upevnili pilní odborníci, kteří se však stále uzavírali jen mezi sebou. Chyběl jim srovnávací pohled kolem zeměkoule.

Skok do staré říše Sumerů, do země mezi Eufratem a Tigridem, potvrzuje globální rozšíření myšlenek o létání v předhistorických dobách.

Kolem roku 3000 před Kristem, když Evropa ještě dřímala v mladší době kamenné, napadla Sumery myšlenka vyrobit si svitkové pečeti. Byly to pečeti ve tvaru podlouhlého válečku dlouhého od jednoho do šesti centimetrů, který byl uvnitř dutý, zevně však zdobený uměleckými výjevy. Vlastník nosil pečeť na řetízku kolem krku. Používali je ke značkování hlíněných nádob, potvrzování listin a stvrzování dávek chrámům. Na výzdobu svitkových pečeti používali mytologické postavy a symboly, hermafrodity, bájná zvířata, koule na nebi a nedefinovatelné postavy bohů v podivných úborech. Postavy byly často zobrazovány s rybím ocasem a s přilbou na hlavě. Jiné postavy se zase předváděly se soustavami planet v pozadí a s hvězdami kolem hlavy.

Odborníci zastávají názor, že všechny tyto výjevy jsou ryze abstraktní. Já nepovažuji tento učený názor za příliš duchaplný. Vždyť abstrakce je velmi pokročilá forma umění. Byly tedy ty nejstarší pomníčky lidstva vytvořeny hned tou nejpokročilejší uměleckou formou? A přirozeně - jak by to také mohlo být jinak? - se na svitkových pečetích nacházejí zcela zřetelná vozidla na obloze, zakreslená nad Měsícem. Taková sumerská vimana dopravovala hned tři osoby.

Nejkrásnější zobrazení létající bytosti v obludné podobě, chrlící oheň, jsem našel v mayském městě Palenque. To leží na poloostrově Yucatan v Mexiku a dnes je pohodlně dosažitelné po asfaltové silnici. Dokonce tam jsou docela přijatelné hotely. Město je jedinečné, protože ještě dnes se tam současná pozemská říše rozkládá nad mnoha dosud neobjevenými chrámy a pyramidami. Co však již bylo vykopáno, je dostatečně senzační.

Už před dvěma sty lety Palenque objevili, popsali a dokonce nakreslili různí cestovatelé. V květnu 1787 dorazil k poli zřícenin španělský hejtman jménem del Rio s hordou svých hrdlořezů. Del Riovi trvalo dva týdny, než zarostlé zříceniny poněkud vymýtil a než vysekal průseky hustými křovinami. Potom se postavil uprostřed mýtiny a zaujatě zíral na zbytky paláce, na bludiště sálů a navzájem propojených nádvoří. Omítka stěn byla doslova poseta množstvím písmoznaků a kreseb záhadných postav, z nichž na vetřelce zíraly divoké obličejy. Hejtman del Rio nebyl nijak útlacitý. Některé chrámy dal bezohledně strhnout. Jeho tehdejší neurvalé chování ještě dnes nahání archeologům husí kůže po celém těle.

V roce 1822 se v Londýně dokonce objevila útlá knížečka o Palenque, nikoho však nezaujala. Svět si objevů v dalekém Mexiku vůbec nevšímal - až na jednu výjimku! Pojednání o Palenque se dostalo do rukou poněkud potrhleho, ale roztomilého hraběte Jeana-Frédérica von Waldeck. Toho líčení tak nadchlo, že se tam musel podívat. Jménem mexické vlády požádal Waldeck Indiány usídlené v Palenque, aby mu pomáhali při odkrývání trosk. Indiáni se však zajímali o peníze, vzdálená vláda jim mohl být ukradená. Chudák hrabě Waldeck! Byl úplně na mizině, ale nevzdal se! Den za dnem proseděl v parném vedru, v průtržích mračen jako při potopě, vydaný napospas zuřivě bodajícímu hmyzu, s rýsovacím prknem na kolenou. Ještě dnes nazývají stavbu, kde hrabě přebýval, jemně ironicky "chrám hraběte". Ze skic hraběte Waldecka se nakonec zachovalo jednadvacet kusů. Tenkrát je v Londýně uviděl jiný vynikající malíř: Frederick Catherwood. Ten se spojil s americkým právníkem Johnem Stephensem, známým spisovatelem cestopisů. Catherwood a Stephens dorazili do mayského města Palenque v roce 1840. Dařilo se jim jako jejich předchůdcům. V pralese panovala parná vlhko a zpočátku nemohli ani najít zbytky chrámů, skryté v husté džungli a zarostlé mechem. Nakonec se Catherwood a Stephens nastěhovali do těžké stavby, které už sloužila jako přístežní hraběti Waldeckovi. Kreslíř a spisovatel postupně objevovali další a další pyramidy a nádherné sochy bohů, které zářily mnoha barvami. Narazili na šklebíci se demony, na postavy s mnoha údy, potom zase na další divoké tváře a stovky nesrozumitelných písmoznaků. Zaobalené do humorného vyprávění předkládal Stephens důkazy své odbornosti a pozorovacího talentu. A Frederick Catherwood ilustroval dobře volená slova precizními kresbami ve skicáři. Tyto obrazové dokumenty jsou dodnes nenahraditelné, protože žádná fotografie nezachytí jemnými čarami vypracované podrobnosti. Veřejnost přijala obě knihy Catherwooda a Stephense s velikým nadšením a konečně se začala zajímat o ruiny v pralesích Střední Ameriky.

Ještě dnes je Palenque - jak jsem již řekl - vykopáno jen zčásti. Během uplynulých čtyřiceti let však byl zpřístupněn působivý komplex, který se nazývá El Palacio. Rozprostírá se na několika plošinách, rozdělených na různé prostory a nádvoří. Na kulech se kdysi skvěly reliéfy, které se však zachovaly jen ve zlomcích. Mayský mladík má na nohou kolečkové brusle - nad tím se odborníci poušívají, to nejsou kolečkové brusle, argumentují, nýbrž sandály a ty

kuličky pod nimi symbolizují číslo čtyři. Nechci se hádat, jestli jsou to kolečkové brusle nebo číselné glyfy - mám přece oči, abych viděl.

Hopiové v Arizoně ve svých pověstech vyprávějí, že Palenque bylo město jejich předků. Tenkrát se jmenovalo Palatquapi a bylo to něco jako univerzitní město (viz kapitola 1). Učiteli tam byli katchinové, z vesmíru sestoupivší bohové.

Kromě takzvaného paláce jsou v Palenque chrámové pyramidy, které dnes mají podivná jména. Je tam Chrám kříže nebo Chrám plochého kříže, potom Chrám slunce a Chrám nápisů. Všechna tato pojmenování však pocházejí z naší doby, ve skutečnosti nevíme, jak své svatyně nazývali jejich stavitelé.

Koncem čtyřicátých let se mexickému archeologovi dr. Albertovi Ruzovi Lhuillierovi podařil ten nejsenzáčnejší objev. Na nejvyšší plošině Chrámu nápisů zpozoroval v podlaze mezeru a nakonec obdélník, ve kterém bylo vedle sebe dvanáct otvorů ve dvou řadách. Dr. Ruz si obstaral páky a dal těžkou kamennou desku zvednout. Objevil se schod a nakonec celé schodiště, které vedlo do nitra pyramidy, avšak celé toto schodiště bylo až po okraj zasypáno kamením. Zdálo se, že někdo v hloubi pyramidy něco ukryl.

Uvolnění schodů trvalo od roku 1949 až do roku 1952. Konečně stanula skupina kopáčů před trojúhelníkovými dveřmi. Když je pootevřeli o šířku dlaně a do mezery prostrčili elektrickou svítilnu, přitiskl dr. Ruz, šéf vykopávek, obličej na vlhkou desku a líčil za ním stojícím kolegům, co vidí. Cítili z jeho zprávy o vykopávkách:

"Díval jsem se do jakési ledové jeskyně, jejíž stěny a strop se mi jevily jako dokonale hladké a ze stropu visely úplné záclony stalaktitů jako tlusté kapající svíčky. A podlaha jiskřila jakoby sněhovými krystaly."

Když otevřeli dveře úplně, zuráželi několik krápníků ze stropu.

Kopáči stanuli v podzemním prostoru, dlouhém devět metrů, širokém čtyři metry a vysokém sedm metrů; podle měření byli dva metry pod základy pyramidy. Podlaha byla z největší části tvořena mohutným monolitem, tedy jediným kamenným blokem 3,80 metru dlouhým, 2,20 metru širokým a 23 centimetrů silným. Hmotnost toho balvanu je podle odhadu devět tun.

Na bloku je vytesán jedinečný reliéfní výjev. Dr. Ruz se domníval, že reliéf ukazuje mladého Indiána, sedícího na veliké masce pozemské obludy. Nad jeho tělem je kříž, jak to nacházíme i v jiných chrámech v Palenque. Navíc dr. Ruz rozpoznal ptáka Quetzala a masku Boha deště, různé písmoznaky se jmény panovníků a nějaká data. Celkem podle něj toto umělecké dílo zobrazuje scény z mayského náboženství.

Podrobně znám všechny učené názory o tomto reliéfu. Vím, že se dnes říká, že to je Bůh kukuřice Yum Kox nebo Pacal, poslední mayský kníže z Palenque. V učebnicích se během posledních dvaceti let objevují nejrůznější názory o tomto výjevu. Já však, stejně jako předtím, vidím něco jako výfuk, ze kterého proudí plameny, plyn nebo třeba horký vzduch. Potom následuje něco jako saně nebo gondola a uprostřed je lidská postava. Je předkloněná a oběma rukama obsluhuje nějaké přístroje. Postava má nahé nohy a její levá pata spočívá na rastru se třemi stupni. Nakonec ještě před nosem postavy rozeznávám nějakou hadici a úplně vpředu hlavní nosník. Dohromady to může být nejkrásnější v kameni vytesané zobrazení létajícího učitele, jaké jsem kdy viděl.

Já určitě nezkoumám věci ze zorného úhlu odborníka, ale i to má své přednosti. Kombinuji své myšlenkové nápady z globální archeologie a globální mytologie. Ostatně vřele souhlasím s prorokem Ezechielem ze Starého zákona, který napsal:

"Vy lidé máte oči, abyste viděli - a přece nic nevidíte!"

10. kapitola

Bible na rýsovacím prkně

Očitý svědek ze Starého zákona - NASA a bible - Patent z Písma svatého - "Muž z bronzu" - Ezechiel a přesné rozměry - "Hospodinova sláva" - Chrám bez střechy - Honba do budoucnosti - Proroctví pro naši generaci

Dnešní věřící čte bibli jinými očima než ten před dvěma sty lety. Ale i tenkrát se lidé dívali na bibli jinak než před tisíci lety. To se dá lehce doložit, stačí jen srovnat texty staré bible s dnešními překlady. Především však chci naprosto jasně zdůraznit, že nemám (a nikdy jsem neměl) v úmyslu zpochybňovat Boha. Vždycky jsem věřil v Boha.

Už mi také vyčítali, že demontuji bibli. Moderní teologové to však dokážou daleko lépe, než bych to já kdy svedl.

Jednu z nejpozoruhodnějších pověstí ve Starém zákonu uvádí prorok Ezechiel. Vypráví v první osobě, v Ich-formě.

Před dvěma sty lety byl Ezechiel neochvějně uznávaný prorok, jeho slovo bylo svaté. Od té doby dospěli odborníci k názoru, že Kniha Ezechiel je směsí starších původních textů a později dopsaných vsuvek.

Co je na Ezechielově zprávě tak zajímavé? Hned na začátku vyprávěč líčí, jak bouřlivý vítr přihnál veliké mračno; okolo něho byla "zář uprostřed ohně", jakýsi třept oslnivého vzácného kovu. Ezechiel popisuje čtyři bytosti s rovnými nohama a s chodidly, která jiskřila jako vyleštěný bronz. Každá z těchto bytostí měla čtyři křídla, uvádí zpráva proroka. Posléze vidí prorok na zemi stojící kola, která byla "tak zhotovena, jako by bylo kolo uvnitř jiného kola". Podrobná zpráva uvádí, že kola se pohybovala na všechny čtyři strany, aniž by se otáčela. Kola měla loukotě a když se ty podivné bytosti s křídly zvedly ze země, také kola se vznášela nad zemí. Potom prorok popisuje, že křídla způsobovala hukot jako burácející voda. Když ten podivný zjev stoupal k nebesům, vydával takový hluk, jako když táhne vojsko. Lutherova bible z roku 1906 dokonce uvádí, že nad celou konstrukcí blikalo něco jako safír, jako trůn a "na trůnu tomto seděl jakoby člověk".

To je velmi podivný text bible, hned od začátku mi připomínal špatně pochopenou technologii. Co to vlastně viděl Ezechiel - nebo některý z jeho předchůdců? Věřící čtenáři bible pokládají toto líčení za vizi. To však není možné, protože

Ezechiel nepopisuje jen to, co vidí, ale také strašný hluk, který slyší. Navíc mu bude v dalším průběhu textu nabídnuto něco k jídlu. Přijme to a hned se bude cítit daleko lépe.

Vedoucí inženýr NASA - jmenuje se Josef Blumrich - se také pozastavil nad tímto textem proroka. Co mohlo toto líčení znamenat? Blumrich porovnal několik biblí z různých století a posadil se k rýsovacímu prknu. Držel se přitom přesně Ezechielovy zprávy a se znalostmi kosmického konstruktéra začal popis převádět do výkresu.

Hlavní těleso mělo tvar dětské káči. Nahoře bylo velitelské stanoviště s kruhovým výhledem. To bylo to, co prorok popsal jako "safír" s trůnem uvnitř.

V atmosféře Země se toto těleso pohybovalo pomocí čtyř pevně zabudovaných vrtulníkových jednotek. Listy rotorů popsal prorok Ezechiel jako "křídla", která způsobovala ten strašný hluk, srovnatelný s mohutným burácením vody. A pak jsou tu ještě ty rovné nohy s přistávacími talíři, které se Ezechielovi blyštěly jako čistý bronz.

Samozřejmě to nebyla kosmická loď, kterou by se dalo cestovat na dlouhé vzdálenosti od hvězdy ke hvězdě. Byla to zjevně spojovací loď, zkonstruovaná pro kyvadlovou dopravu mezi mateřskou kosmickou lodí a povrchem planety. energii dodával jaderný reaktor ve středu létajícího tělesa. Tento reaktor potřeboval chladič a ten byl rozžhavený. Tohle měl na mysli Ezechiel, když mluvil o žhnoucím uhlí uprostřed okřídlených bytostí.

A pokud snad někdo namítá, že v takovém kosmickém plavidle by se jaderný pohon nedal použít, protože by hrozilo ozáření okolí i posádky, ať si uvědomí, že stejným způsobem jsou poháněny například atomové ponorky, aniž by byla ohrožena posádka. Všechno je jen otázka příslušné technologie.

Ezechielova zpráva dále velmi podrobně popisuje ta zvláštní kola. Uvádí, že kola měla loukotě a že se mohla pohybovat do všech čtyř stran, aniž by se za pohybu otáčela. Běžně se kola otáčejí dopředu a dozadu, nebo pomocí ovládacího systému vybočují doprava a doleva. Tato kola ne: byla pevně zakotvena a přece se otáčela do všech stran.

V NASA se zamysleli a nakonec vyvinuli nové kolo. Od středu se kolo dělilo na jednotlivé segmenty. Každý segment byl zakončen válcem, který se otáčel na obě strany, čili ke čtenáři nebo od něj. Takto konstruované kolo se může otáčet všemi směry, i napříč, aniž by se posunula osa kola. Dopředu a zpět se pohybuje jako každé obyčejné kolo. Do strany se však roztočí jenom ten válec, který se dotýká země.

NASA dokonce dostala za tuto konstrukci kola U.S. patent číslo 3 789 947. Kolo, které dokáže zatočit za každý roh bez použití řídicího systému, bude prý použito při přistání na Marsu.

Podle mne to je značná ironie světových dějin, jestliže konstrukce kola pro vozítko, použité při kosmické expedici, pochází vlastně ze Starého zákona.

A bude to ještě větší ironie:

Vesmírné vozidlo, které je tak podrobně popsáno ve zprávě proroka, se objeví znovu, vezme proroka na palubu a odveze ho do daleké země na "velmi, velmi vysoké hoře". Kdo namítá, že proroka odvezli do Izraele, že tak to stojí v bibli, ten ať si, prosím, porovná různé bible. Slůvko Izrael je jenom vsuvka tehdejších překladatelů, v originále se nevyskytuje. Navíc v Izraeli není žádná velmi vysoká hora.

Tam nahoře - podle zprávy proroka - byl muž, který vypadal jako "z bronzu", čili kovově se leskl. Tato bytost držela v rukou prut k měření a lněnou šňůru a vyzvala Ezechiela, aby si důkladně zapamatoval všechno, co se teď bude dít, neboť proto ho sem přivedli.

To, co se dělo potom, si může každý přezkoušet doma. Stojí to v kapitolách Ezechiela 40-48. Společně s lesknoucím se mužem měří Ezechiel velikou budovu. Všechny naměřené hodnoty se pečlivě zapisují: délka, šířka, zeměpisné zaměření z jihu na sever, rozličné stupně a dokonce i obrazy na stěnách. Pozorný očitý svědek se dokonce zmiňuje o potůčku, který teče kolem této budovy a později se rozšiřuje do mohutného toku, který ústí do moře.

Dřívější teologové spatřovali v tomto popisu vizi chrámu a domnívali se, že Ezechiel popisoval budoucí chrám v budoucím Jeruzalému. Zjevné rozpory kolem původní Ezechielovy zprávy byly velkoryse a jistě v dobré víře odsunuty stranou.

V televizním seriálu jsem měl rozhovor s inženýrem Hansem Herbertem Beierem, který podle údajů v Ezechielově zprávě rekonstruoval Chrám prorokův.

"Pane Beiere, vy jste vedoucí inženýr ve velkém mezinárodním podniku. Vy jste postavil tenhle model. Co to vlastně je?"

"No, to je docela jednoduché. To je Ezechielův chrám, kapitola 41-42."

"Promiňte, když do toho vstoupím. Podle mne to jako chrám nevypadá, spíš jako stadion. Jak jste dospěl k takové rekonstrukci?"

"Je to skutečně velmi podivné, že tohle má být chrám. Rekonstrukci jsem provedl podle textu Ezechiela a bylo to velmi zajímavé, protože nikde v bibli není uvedeno tolik přesných rozměrů, jako u proroka Ezechiela."

"Kterou bibli jste použil?"

"Použil jsem velmi mnoho pramenů, které však v některých částech vykazovaly podstatné rozdíly. Dohromady to bylo třicet různých vydání, která jsem rozdělil do pěti různých kategorií. Velmi podstatné závěry jsem čerpal z Nové americké bible, vydání z roku 1970."

"A v ní, stejně jako v jiných vydáních bible, uvádí prorok tak přesné údaje, že se podle nich dá rekonstruovat komplex budov?"

"Uvádí mimořádně přesné údaje, snad to mohu vysvětlit na jednom příkladu. Schůzka mezi Ezechielem a jeho průvodcem byla dobře zorganizována. Průvodce byl vybaven měřicím prutem a šňůrou..."

"To je ta bytost, která je v bibli popisována jako muž z bronzu?"

"Správně. Ezechiela tam dopravilo něco, co on sám nazývá Hospodinova sláva. Setkali se před budovou a vstoupili dovnitř bránou. Už tady začíná Ezechielova zpráva přesnými čísly. Všechny rozměry, které vůbec ode mne ušly šité, jsou buď přesné míry, které uvádí Ezechiel, nebo jejich součty či rozdíly."

"Vidím hned na první pohled, že chrám je orientován do čtyř světových stran."

"Ano, je přesně zaměřen do světových stran. Ezechiel potom popisuje čtvercové dvorany, každá má šest loktů - mám na mysli velký loket po třiapadesáti centimetrech. Můžeme si ho představit jako půl metru. Ezechiel nakonec výslovně uvádí prostor pěti loktů mezi místnostmi a našťastí nám podává ještě celkovou délku a šířku, takže můžeme všechny rozměry sčítat."

"Jestli jsem to správně pochopil, vejde Ezechiel do budovy v doprovodu toho muže z bronz, který se leskl, a prorok měří stěny a schody a každý si to může v bibli přečíst..."

"...každý rozměr je v bibli doložen. Zajímavé na tom je, že tyto rozměry báječně souhlasí. Nakonec dojdeme k celkové délce pěti set loktů."

"Kolik to je v metrech?"

"Jeden loket je přibližně půl metru, takže to dává přibližně dvě stě padesát metrů do čtverce. Samotná chrámová budova měří přibližně padesát metrů do čtverce."

"Celá stavba je postavena terasovitě. Proč vlastně nevznikl uzavřený chrám, nýbrž jen budova beze střechy, nahoře otevřená?"

"To je právě ten nesprávný závěr, ke kterému dospěli ti, kdo se již dříve pokoušeli o rekonstrukci - domnívali se, že budova musí být zakrytá. Uzavřená budova však není v souladu s Ezechielovými texty. Jediné řešení, které odpovídá výpovědi, představuje stavbu, otevřenou směrem vzhůru. Ezechiel například říká doslova, že budova se nahoře rozšiřovala, a zmiňuje se o komorách, přístupných z jiných komor."

"Jestli si to dobře pamatuji, a bibli jsem přečetl velmi důkladně, prorok dokonce říká, že 'Hospodinova sláva' do budovy vjela a to by bylo možné jen tehdy, kdyby tam nebyla střecha."

"Ezechiel říká doslova: Od východu přicházela sláva Boha Izraele. Zvuk jeho příchodu byl jako zvuk mnohých vod. Vidění, které jsem nyní viděl, se podobalo vidění u průplavu Kebaru. Hospodinova sláva vstoupila do domu branou s průčelím na východ. A hle, naplnila dům..."

"Jedním z dřívějších šéfkonstruktorů NASA byl pan Josef Blumrich a ten zrekonstruoval přistávací loď, kterou popsal Ezechiel. Pane Beiere, když jste vypočítal a dokončil vaši zajímavou práci, věděl jste tenkrát o rekonstrukci pana Blumricha?"

"Nevěděl jsem o ní a dozvěděl jsem se to teprve, když jsem dokončoval svoji práci. Tedy v době, když jsem měl prakticky už hotovou koncepci rekonstrukce chrámu. Zábavné na tom je, že mě nejdřív vůbec nenapadla souvislost, protože jsem byl stále zahleděn do těch míst v bibli, kde se objevovaly přesné rozměry."

"Setkal jste se mezitím s inženýrem Blumrichem z NASA?"

"Ano, poprvé před několika týdny."

"Mě samozřejmě velice zajímá, jestli vaše rekonstrukce takzvaného chrámu souhlasí s rekonstrukcí člověka z NASA?"

"Souhlasí dokonale, a pro pana Blumricha z ní dokonce vyplynuly náměty k vylepšení jeho koncepce. To na základě přesnějších rozměrů chrámu. Pak mohl pan Blumrich vycházet také z toho, že jeho přistávací loď měla pozemskou základnu a nemusela s sebou dopravovat všechny pohonné hmoty."

"Pane Beiere, o svoji práci jste napsal velmi napínavou a přesně doloženou knihu. Jaké závěry, řekněte to dvěma nebo třemi větami, by mohly vyplývat z vaší práce a z práce pana Blumricha z NASA?"

"Za prvé: prorokem Ezechielem popsaná budova musela skutečně existovat. Za druhé: tato budova nestála ani v Babylonu, ani v Izraeli, nýbrž někde úplně jinde, daleko dál. Za třetí: moje práce potvrzuje práci pana Blumricha. Navíc je tu fakt, že Ezechiel byl vynikající pozorovatel, který pomocí svého jazyka dokázal ve své době také dokonale popisovat."

"Můžeme si tedy dnes na základě přesného zkoumání dvou nezávislých inženýrů představit, co se tenkrát stalo. Ezechiela dopravila přistávací loď na velmi, velmi vysokou horu. Tam nahoře stál takzvaný chrám, který však ve skutečnosti nebyl ničím jiným, než obslužnou rampou kosmické lodi." Potud rozhovor.

Trvalo tisíciletí, než lidstvo překročilo práh technického věku, než vynalezlo létání, než si uvědomilo možnost dosáhnout na nejbližší planety nebo dokonce na nejbližší stálice. Snad bude dobré položit si následující otázku: co to vlastně je, taková zpráva proroka? Nakonec to není nic jiného, než proroctví budoucnosti. Ten muž z bronz, který se leskl, který vedl proroka Ezechiela a vyzval ho, aby si všechny údaje přesně poznamenal, samozřejmě věděl, co dělá. Věděl, že Ezechielova generace nezná technologii, nezbytnou k vesmírným letům. Ale věděl také, že někdy v budoucnosti období techniky přijde. A tehdy, nejpozději tehdy, musí následníkům proroka Ezechiela spadnout šupiny z očí. Musí pochopit, co se v tom textu proroka vlastně myslelo. Zpráva byla určena budoucím generacím. Adresáti jsme my. Teprve naše generace by mohla být schopna pochopit, co se tenkrát odehrálo.

Mimochodem, Ezechiel (nebo kdo vlastně byl, ten předchůdce, který sepsal ty původní zprávy) se dokonce vyptával toho "muže z bronz", proč pro všechno na světě musí to všechno zapisovat. Odpověď byla stručná:

"Proto tě sem přivezli, aby se ti to ukázalo."

A ještě je tu něco, o čem věděl tento cizinec, který se tak hezky leskl, jako by byl z kovu. Naprosto jasně to řekl prorokovi - ale zřejmě i budoucím generacím, a každý si to může přečíst v každé bibli:

"Lidský synu, bydlíš uprostřed vzpurného domu. Mají oči k vidění, ale nevidí, mají uši ke slyšení, ale neslyší."

11. kapitola

Zkamenělá geometrie

O dolmenech a kolonách menhirů - Starší než pyramidy - Chudák Pythagoras! - Vysoce vyvinutá geometrie v době kamenné - Záměrná přímka přes pahorky a zálivy - Otázky, nic než otázky - Časovaná nálož na Gavrinis - Matematická poselství z minulosti - Dnešní realita

V klasické zemi menhirů dělá logika kotrmelce. Vlastně vůbec

nic tady nesouhlasí. Co tedy je ve francouzské Bretani k vidění?

Archeologové rozlišují pět různých druhů kamenných staveb:

- a) menhiry, stojaté kameny,
- b) dolmeny, kamenné stoly nebo náhrobní kameny,
- c) kromlechy, menhirovitě balvany uspořádané do kruhu nebo půlkruhu,
- d) alignementy, kilometrové kamenné aleje,
- e) kamenné kruhy.

Nejstarší vysvětlení podává legenda, podle které ve třetím století po Kristu pronásledovali římsí žoldnéři svatého Kornelia, ten se modlil k Hospodinu a hle, stal se zázrak: laskavý Hospodin proměnil římské vojáky v menhiry. A teď tu stojí zkamenělí, až na věčnost.

Potom panovala domněnka, že celé území, pokryté menhiry, je obrovský hřbitov. Nenašly se zde však ani hroby, ani mrtvolky nebo náhrobní příslušenství. V novější době byla dokonce vyslovena domněnka, že to je jakýsi vysílač, protože menhírové kolony jsou z křemene, který kmitá v určité a stále stejné vlnové délce. Kdo však by naplánoval takovýhle vysílač a provozoval ho?

Pro turistu jsou určité nejzajímavější dlouhé souběžné kolony alignementů. U Kermaria stojí 1029 menhirů v deseti řadách na ploše přibližně 100 metrů široké a 1120 metrů dlouhé. Poblíž Ménecu je 1099 kamenů vyrovnaných v jedenácti řadách, alignement u Kerlescanu obsahuje 540 menhirů ve třinácti řadách a u Kerzehro můžeme napočítat dalších 1129 menhirů v blocích po deseti.

Tyto údaje nejsou úplné, i tak však dávají představu, jak nadlidské výkony tady kdysi někdo podával. A abych nezapomněl: datování dolmenu v Kercado pomocí C 14 ukázalo absolutní stáří 5830 let! Alespoň tohle snad odsune stranou všechny ty vážné míněné pošetilosti, které uváděla dřívější odborná literatura. Jedna teorie například předpokládala, že v ranných dobách primitivní kočovné kmeny v Evropě vytesávaly a stavěly kamenné bloky, aby se vyrovnaly orientálním národům, které se vychloubaly mohutnými kamennými stavbami v Egyptě i jinde. Jiný myšlenkový proud vyplýval z toho, že celá dnešní Bretaň byla kdysi svatou zemí Druidů. Ti však prožívali své velké období v posledním století před Kristem. Jestliže tedy Druidové umísťovali svou svatyni do ohrady z menhirů, mohli používat jenom jednu pevně postavenou stavbu.

Kočovné kmeny můžeme jistě škrtnout, protože před skoro šesti tisíciletími nebyly v Egyptě žádné pyramidy nebo nějaké nádherné stavby, které by mohl někdo v Evropě chtít napodobovat. A je tady další háček: kočovné kmeny mají svůj název právě od toho, že kočují, že nejsou pevně usazené. Megalitické stavby v Bretani však nutně musíme spojovat s pevně usazeným národem, protože stavba tohoto kamenného přízraku (věříme-li odborníkům) trvala nejméně jedno tisíciletí.

Teprve relativně nedávno, když výzkumníci začali fotografovat kolony menhirů, dolmeny a kamenné kruhy ze vzduchu a k vyhodnocení snímků použili počítače, objevily se nové perspektivy, spočívající v matematice a v exaktní geometrii. Ukázalo se, že kamenné stavby nejsou v krajině rozptýleny jen tak náhodně, nýbrž že jsou rozmístěny podle předem promyšlených geometrických schémat, a to v obrovských prostorech a na velké vzdálenosti, bez ohledu na nerovný terén. Tady je několik příkladů:

K západnímu kromlechu Le Ménec náleží dva tzv. pythagorské (pravoúhlé) trojúhelníky, jejichž strany jsou v poměru tři ku čtyřem ku pěti. Řecký filozof Pythagoras ze Samosu žil kolem roku 532 před Kristem. Nemohl tedy vyučovat lid doby kamenné v Bretani, ten však přesto používal jeho "větu" už tisíciletí před jeho narozením!

Když se prodlouží lichoběžníkové strany dolmenu Manio I, protnou se ve vzdálenosti sto sedmi metrů. Základna tohoto lichoběžníku se dá prodloužit k dalšímu menhiru a průsečíky bočních stěn vytvoří opět pythagorské trojúhelníky. V časopisu Naturwissenschaftlichen Rundschau poukázal dr. Bruno Kremer na to, že jednotlivé kamenné stavby byly vybudovány "podle propočtů, které dávají usuzovat na vysoce vyvinutou měřicí techniku již v mezolitu". Kremer upozornil i na další zajímavosti dlouhé rady kamenů Le Menec a Kermano vedou severovýchodním směrem a v nejzajímavějším bodě se dotýkají kamenné aleje Petit Menec. Vzdálenost v kopcovité krajině činí přibližně 3,3 kilometru.

Tato trasa tvoří současně přeponu jednoho pythagorského trojúhelníku. Vedeme-li od západního konce kamenné aleje Le Ménec přímkou na sever, narazí po 2680 metrech na dolmen Mané-Kérioned. Odtud míří jiná příмка v přesně stejném úhlu šedesáti stupňů k menhiru Manio I. Tato vzdálenost opět činí 2680 metrů. Tři uvedené body tvoří rovnostranný trojúhelník, jsou od sebe stejně vzdálené.

Další šedesátistupňový úhel patří rovnostrannému trojúhelníku o délce stran 1680 metrů: Saint-Michel - Le Nignol - Kercado. Přitom úsečka Le Nignol - Kercado nejenže dělí kamennou alej Kermario na dvě stejně velké poloviny, ale průsečík současně označuje polovinu přepony mezi Le Ménec a Petit Ménec.

Může to vypadat jako hříčka, ale tak to není. Body jsou navzájem propojené přesně stejnými vzdálenostmi a přesně souhlasícími úhly, přičemž se tyto velkoplošné příklady dají do nekonečna opakovat. Dr. Kremer dodává:

"Vzhledem k četnosti vztahů a námitek se už vlastně nemůže vyskytnout žádná opodstatněná pochybnost o prostorově organizační plánovitosti megalitických staveb."

Netýká se to jen použité geometrie, ta by se ještě dala nacpat do předhistorických mozků, když hodně primhouříme oči. Jde o kulový tvar Země, azimuty, organizaci, plánování a mnohem víc.

Le grand Menhir brisé je se svými jednadvaceti metry největší menhir. Váží dobrých tři sta tun. Když tenhle drobeček ještě stál vzpřímeně, vedlo přes něj do různých směrů osm záměrných přímek, které protínaly jiné kamenné stavby.

Jedna z těchto přímek začíná u Trevas, vede krátce podél pobřeží přes záliv Morbihan, přes Le grand Menhir brisé a po šestnácti kilometrech přetíná záliv Quiberon. Na přímkě leží četné kamenné stavby.

Jiná příмка začíná u osamocené menhiru jižně od Saint-Pierre (Quiberon), vede přes záliv Quiberon a Le grand

Menhir brisé a dál pokračuje přesně přes dolmen na Gavrinis směrem k pevnině. Britští profesori A. Thom a A.S. Thom se domnívají, že dokud ještě stál Le grand Menhir brisé vzpřímený, mohl pozorovatel, který by zaujal vyšší polohu, vidět všechny tyhle záměrné body pouhým okem.

Ale právě zde vidím stále se opakující chybu ve způsobu myšlení. Zaměřuje se příčina a následek. Ti báječní "megalitici" nevláčeli třisetunové monstrum do bodu X, protože z něj vycházely záměrné přímky do osmi různých směrů. Záměrné přímky vznikly až po vztyčení menhiru. Teprve z jeho jednadvacet metrů vysoké špičky jsou v nerovné krajině viditelné ostatní body. Naši specialisté z doby kamenné museli ten bod X vypočítat předem.

Kdo tedy řídil a usměrňoval v Bretani naše předky z doby kamenné? Co vlastně chtěli tyto "megalitikové"? Co je hnalo? Odkud pocházely jejich matematické a geometrické znalosti? Jaké používali nástroje? Kterí měřiči určovali pevné body v nerovné krajině? Do jakých map přenášeli své propočty? V jakém měřítku? Jak byla organizována doprava nákladů? Jak probíhala doprava těžkých nákladů v zimě? Jak v dešti, jak na rozbředlém povrchu? Proč mají kolony menhirů rozdílné šířky - jednou devět, potom jedenáct nebo dokonce třináct řad? Co znamenají kamenné ovály na začátku a na konci aleje Le Ménec? Jaké kompas nebo sextanty se používaly při určování zeměpisných poloh? Jak dlouho trvalo plánování před zahájením stavby? Kolik pracovních sil bylo zapotřebí? Kdo řídil tu spoustu dělníků? Kdo měl nejvyšší velení a proč? Kde přenocovali a kde přezímovali dělníci se svým doprovodem? Kde jsou zbytky jejich ubikací? Jak dlouho trval ten megalitický přízrak? Dvě generace dělníků po třiceti letech? Deset generací dělníků? Padesát, nebo ještě víc? Jakým písmem se předávaly přesné pokyny další generaci?

Jak je vidět, na mapě bádání jsou obrovské bílé plochy. Celou řadu otázek nelze zodpovědět v rámci jednoho vědního oboru. Věhlasní odborníci se v Bretani uchylují k dohadům, kapitulují před buď - anebo. Buď je datování nesprávné, nebo musel existovat plán, který se důsledně dodržoval po mnoho generací. Například: je přece nerozumné datovat dolmen z Gavrinis do roku 4000 před Kristem, odpírat však stejný věk Le grand Menhir brisé. Oba body přece patří do dlouhé záměrné přímky, která spojuje i další kamenné stavby. Jak by mohli "megalitikové" zaměřit něco, co nebylo součástí jejich velkoplošného plánování? Ale jestliže kamenné stavby nevznikly současně, musely následující generace dodržovat staré plány. Jaké? Buď - anebo.

Na ostrůvku Gavrinis stojí největší dolmen francouzské Bretaně. (Názvem dolmen označujeme u nás také hrobku, ačkoliv se v ní nikdy nic mrtvého nenašlo.) Dolmen na ostrově Gavrinis se skládá z celkem 52 monolitů. Jen tak mimochodem: kalendářní systém Mayů spočívá na rytmu 52 roků, jenže Mayové žili o několik tisíc kilometrů dál, na druhé straně Atlantiku.

Na 52 monolitů byly nakladeny tuny malých kamenů a ty pak byly přikryty pískem a hlínou, takže vzniklo přirozeně vyhlížející návrší. Teprve v roce 1832 v něm byla objevena takzvaná hrobka, ačkoliv místní obyvatelé po celou dobu věděli, že je návrší umělé. Na dvaapadesáti monolitech jsou vyryty pozoruhodné rytiny. Vypadají jako otisky prstů, navzájem se překrývající, některé zase vypadají jako zašpičatělé sekery.

Teprve před několika lety vyluštil Bretoněc Gwendhlan Le Scouezec v podivných "otiscích prstů" a "sekerách" matematické poselství.

Gwendhlan Le Scouezec všech 52 monolitů očísloval, začal vpravo dole. Zaujal ho zejména monolit č. 21, protože je na něm kuriózní uspořádání "seker".

Nejdřív napočítáme tři, potom čtyři, potom pět a ve spodní řadě šest seker. V dekadickém systému to dá číslo 3456. Je to 21. monolit - vydělte 3456 tímto číslem a dostanete 164,57. To je přesně obvod kamenného kruhu, který leží u ostrova Gavrinis pod mořskou hladinou v hloubce osm až dvanáct metrů - podle toho, jestli je příliv nebo odliv. Průměr tohoto kamenného kruhu je 52,38 metru a - to je dost zvláštní - na 52 stupni 38 minutách leží jižní azimut Gavrinis v den letního slunovratu.

Je jasné, že při vydělení obvodu průměrem musí vyjít číslo 3,14, to slavné π .

Vyskytly se samozřejmě námitky, že stavitelé na Gavrinisu nikdy neměřili v metrech. Dosadíme-li však jiná čísla než údaje v metrech, třeba nějaké couly, poměr zůstane stejný, i když číselné hodnoty znějí jinak. A těch 52,38 metru - ať už je to náhoda či nikoliv - odpovídá 100 královským egyptským loktům.

Celkem bylo na ostrově Gavrinis postaveno 52 monolitů. Jednadvacátý kámen je číselný vzorec. 52 plus 21 je 73. Původní číslo bylo 3456. Vydělíme je teď číslem 73 a dostaneme výsledek 47,34. Úplnou náhodou leží ostrov Gavrinis na zeměpisné délce 47 stupňů a 34 minut. To je nanejvýš pozoruhodné - nemůžeme přece vycházet z toho, že by stavitelé dolmenu na ostrově Gavrinis počítali v našich délkových jednotkách, ale výsledek, ač je to mrzuté, přesto souhlasí. Hokus pokus! Způsobili to snad cestující v čase?

Ostatně, znaky na monolitech na Gavrinisu bychom mohli číst jako číslice babylonského klínového písma. Dokonce i v egyptském písmu by záhadné "otisky prstů" dávaly smysl. Mnohokrát se objevuje egyptský znak pro 100.

Navíc by museli tyto "megalitikové" být v evropském měřítku navzájem propojeni, protože jejich symbolické písmo se opakuje na mnohých stavbách z doby kamenné: například v Newgrange (Irsko), vzdáleném od Gavrinisu stovky kilometrů vzdušnou čarou, nebo v Cueva de Menga u Antequera v jižním Španělsku, a konečně v různých maltézských chrámech, stejně jako ve Stonehenge v Anglii. Stonehenge se mezitím potvrdilo jako observatoř, která umožňovala celé série astronomických předpovědí. Zatím stále ještě uvažujeme o tom, zda člověk doby kamenné znal roční kalendář - ale co by mu byly platné souřadnice drah stálic, jako je například Capella, Castor, Pollux, Vega nebo dokonce Antares? Tyhle všechny hvězdy totiž Stonehenge umožňovalo pozorovat. Co vlastně chtěli, tyto "megalitikové"?

A dokonce v daleké Jižní Americe, vysoko v Andách, poblíž peruánského města Cuzco, stojí megalitické obludy, jejichž význam zůstává dodnes nevyjasněný. Tyto pomníky se dají chápat jen v rámci legend. Byly to stavby bohů, říká pověst. A přesně tak také vypadají.

Tito "megalitikové" nám zanechali poselství, maturitní otázku. Poselství, které jsme dodnes nebyli schopni pochopit. Považuji za pravděpodobné, že naši předkové z doby kamenné sloužili všemohoucím jako bezplatné pracovní síly.

Nebyli to oni, kdo nám položil tu těžkou otázku, nýbrž učitelé z vesmíru, kteří kdysi navštívili Zemi. A kdo si myslí, že mimozemšťané by nikdy nezanechali sdělení ve formě "otisků prstů" a "seker", ať si vzpomene na naše vlastní poselství, která jsme vystřelili do vesmíru. Takové informace tam putují již od roku 1972. Tenkrát vypustili Američané kosmickou sondu Pioneer 10 a 6. dubna 1973 její dvojče, sondu Pioneer 11. Od té doby každé z těchto těles urazilo přes pět miliard kilometrů a už dávno opustilo naši Sluneční soustavu. Na palubě těchto sond jsou hliníkové destičky se schematickým vyobrazením naší Sluneční soustavy. Naši vědci potáhli tyto hliníkové destičky zlatem, aby přežily tisíciletí a aby si je jednou, někdy ve vzdálené budoucnosti, přečetly mimozemské civilizace.

Konstrukteři geometrického poselství na Gavrinis a v Bretani uložili svá poselství do kamene, aby přetrvala tisíciletí. A co děláme my? Odvracíme oči! Potupně se posmíváme! Úmyslně vyvoláváme hádky, abychom to "nemožné poselství" sprovodili ze světa. Otázka věd: je na Zemi inteligentní život?

12. kapitola

Obří z Velikonočního ostrova

Objevení - Holanďané coby bohové - Thor Heyerdahl a důkaz - Tupé nástroje a nedokončené sochy - Simulace na počítači to umožňuje - Když se kácí les, padají třísky - Pupek světa - Vejce a ptačí lidé - Návštěva z Old Germany? Stalo se to v roce 1722. Holandský admirál Jakob Roggeveen se plavil v Tichém oceánu ve vzdálenosti čtyři a půl tisíce kilometrů od chilského pobřeží. Posádka už byla netrpělivá a nervózní, když se konečně objevil v dohledu malý ostrov. A protože byla právě Velikonoční neděle, pokřtil ho Roggeveen na Velikonoční ostrov.

Když byla loď asi tři kilometry od ostrova, přivesloval k ní ostrovan v křehkém člunu. Holanďané vzali osamělého plavce na palubu a ten nejdříve padl uctivě na prkna paluby. Posádka okukovala podivného polonahého hosta a kdosi mu daroval kus oděvu, cizinec však nevěděl, co s ním počít. Nakonec mu námořníci vtiskli do rukou nůž a vidličku a naznačovali mu hamham. Domorodec koulel očima a okusoval prázdnou vidličku. Zakrátko se mu však na palubě tak zalíbilo, že se domníval, že se nachází na lodi bohů. Holanďané museli nakonec použít násilí, aby se toho člověka zase zbavili.

Potom admirál Roggeveen ostrůvek obeplul a dalekohledem si prohlížel stovky obrovských kamenných soch s velkýma rozzářenýma očima a s rezavými klobouky na hlavách. Tak byl objeven Velikonoční ostrov.

Příští den se sto padesát mužů odvážilo na pobřeží. Rozjařené obyvatelstvo je obklopilo, sevřelo a zasypalo všemožnými dárky. Holanďané se však cítili ohroženi a osvobodili se z nepříjemného sevření noží a výstřely. Nato se ostrované vrhli před námořníky na zem, když se odvážili opět se pohnout, odplazili se a pak už zůstali v bezpečné vzdálenosti. V očích domorodců byli Holanďané mocní, úctu budící "bohové". Škoda, že admirál kvůli dvěma ztraceným kotvám ostrůvek brzy opustil a nedal si vysvětlit historii soch Velikonočního ostrova.

Když uprostřed padesátých let našeho století připlul na Velikonoční ostrov norský dobrodruh Thor Heyerdahl, ležela už většina soch na pobřeží. Jiné byly až po ramena zapadlé v zemi a spousta nedokončených soch byla v lávové stěně kráteru Rano Raraku.

Velikonoční ostrov patří dnes k Chile. Jeho rozloha je pouhých sto osmnáct čtverečních kilometrů, nejvyšší vrcholek leží šest set patnáct metrů nad mořem. Ostrůvek je vulkanického původu a je jen řídké porostlý stromy. Dočetl jsem se, že v minulých stoletích tomu bylo jinak, že ostrov pokrýval hustý prales. O tom pochybuji. Na stěnách kráterů ani před tisíciletími nerostly stromy a mezi krátery nezbyvá příliš plochy pro nějakou "džungli".

První otázka, které si učenci kladli, se týkala pracovních technik. Jak, pro všechno na světě, vytesali ostrované těch víc než šest set velikých soch z vulkanického kamene?

Thor Heyerdahl usilovně pátral po důkazech. V kamenolomech ve stěnách kráterů našel stovky a stovky primitivních klínů, které se tam povalovaly. Z masového výskytu pracovního nářadí usoudil Heyerdahl bystře, že na kamenických pracích se podílel veliký počet lidí. Nakonec Nor sám požádal skupinu ostrovanů, aby otesávala již započatou sochu. Od té doby čtu v odborné literatuře a slyším od horlivých kritiků, že Heyerdahl se svou ostrovní skupinou vytvořil sochu. To ale není pravda - když si totiž ostrované při tesání rozdrásali dlaně do krve, vzdali to a nepraktické nářadí odložili. Pravda však je, že po osmnáctidenní práci Thor Heyerdahl pomocí trámů a metodou hej rup přepravil po zemi jednu malou sochu a úspěšně ji vztýčil.

Zdálo se, že nálezem klínů je teorie potvrzena. Tady leželo nářadí, co víc bylo ještě potřeba? My lidé se lehce uspokojíme - hlavně, že máme nějaké řešení.

Pobýval jsem často na Velikonočním ostrově a pokaždé jsem znovu navštívil kamenolomy s nedokončenými sochami a přeměřoval jsem je. Tady v kráteru Rano Raraku leží svisle a vodorovně, křížem krážem, sotva začaté i zcela hotové sochy. Měřil jsem prostor mezi lávovou stěnou a jednotlivými sochami. Ta plocha je široká 1,84 metru a dlouhá skoro 32 metrů. Pochybuji, že by bylo možné vysekat takové prostory v tvrdém lávovém kameni ručními majzlíky. Teorie ručních majzlíků se dá jistě uplatnit na menší sochy, ale u velkých soch se širokými mezerami se dá uplatnit jen velmi namáhavě. Jako člověk, který se nespokojí hned s první odpovědí, bych chtěl nabídnout jiný model.

Na Velikonočním ostrově kdysi někdo vlastnil nářadí, kterým se sochy daly vysekat z lávy daleko jednodušeji než ručními majzlíky. Ale i tvrdé nářadí se otupí nebo zlomí - anebo snad odešli ti, kteří s ním uměli zacházet? Prostě ostrované najednou stáli před hromadou započatých nebo zcela dokončených soch. Vybrali si takové, kterým k dokončení chybělo nejméně, a po měsíce do nich zarputile bušili ručními majzlíky. Ale přibližně dvě stě postav ve skalní stěně vzdorovalo úderům majzlíků, podobajícím se bodnutí hmyzu. Nakonec bezstarostně žijící ostrované vzdali marnou práci, odhodili majzlíky a vrátili se do svých jeskyní a chýší.

Z této úvahy vyplývá, že Heyerdahlem nalezené majzlíky nedokazují, že sochy byly takto primitivně opracovávány. Dokazují spíš pravý opak: takhle to nešlo. Samozřejmě bych nemohl k tomuto závěru nikdy dojít, kdyby práce byla hotová. Tady však stojí, leží, visí křížem krážem dvě stě nedokončených soch. Beznadějná dřina byla přerušena ze dne na den.

Jak vlastně dopravovali sochy nerovnou krajinou ostrova?

Jeden francouzský časopis si tropil posměch z mého údajného prohlášení, že sochy stvořili mimozemšťané, pak je zavěsili na spodek svých vesmírných lodí a tak je dopravovali na stanoviště. To by sice vypadalo vesele, ale tahle absurdní myšlenka nepochází ode mne. Není také v žádné z mých knih. Mimozemšťané neměli žádný důvod, aby si špinili ruce a pro zábavu stavěli na pobřeží kamenné sochy.

Jak to však dělali domorodci, ti původní výrobci soch?

Ukazuje to počítačová simulace. Snad měli k dispozici správné kyseliny, kterými vyleptali ze skály alespoň hrubý tvar soch. Pověsti Inků skutečně vyprávěly, že šťávy jistých rostlin změkčovaly kámen. Zbytek už pak byla jemná práce sochařským dlátem.

K dopravě soch na stanoviště nebyly také potřeba pralesy, které by poskytl množství kulatiny. Dopravu umožňoval jediný silný kmen s vidlicí na konci. Sochu omotali několika lany a připoutali ji vlevo i vpravo ke dvěma zahnutým kmenům, které sloužily jako saně. Potom uvázali postavě kolem krku lano, které protáhli vidlicí vztyčeného kmene. Tak vznikla páka. Přední část sochy krátce nadzvedli a pomocí zahnutých saňových kmenů ji posunuli o metr dál. Potom lano uvolnili a svislý kmen přemístili o několik metrů dopředu. Potom znovu "hej rup" a socha zase popojela o několik metrů kupředu.

Na místě určení postavili plošinu se šikmou rampou. Nejdřív však připevnili na hlavu sochy klobouk. Tyto klobouky nepocházely z kamenolomu v kráteru Rano Raraku, nýbrž z jakési štěrkovny. Byly z malých kamenů a z červené hlíny a daly se lehce kutálet po svahu.

Pokrývky hlavy měly pozoruhodné rozměry. V kamenolomu jsem našel klobouky s obvodem 7,60 metru a o výšce 2,18 metru - to byla úctyhodná velikost hlavy. Zejména se však ptám, proč vlastně sochy na Velikonočním ostrově musely mít červené klobouky, co to mělo symbolizovat. Navštívily snad někdy domorodce nějaké bytosti s mohutnými červenými klobouky? Nebo se jim snad zdály sochy bez pokrývky hlavy nedodělané? To by bylo těžko pochopitelné, protože domorodci sotva něco nosili na těle - natož pak klobouky!

Když tedy pomocí trámů a provazů připevnili klobouk na hlavu, podkládali pod sochu kameny. Opět použili osvědčenou páku, při každém nasazení páky rychle přihrnuli hromadu kamení. Záběr po záběru se socha stále víc zvedala do šikmé polohy; když se nakonec zcela vzpřímila, rychle ji zakotvili.

Existují sice legendy, podle kterých sochy na svá stanoviště přiletěly. Že to však jde i bez kouzel a mimozemšťanů, to jsme tady právě dokázali.

Přesto zůstává na Velikonočním ostrově mnoho nezodpovězených otázek. V zájmu diskuse připustím, že těch asi šest set soch skutečně ručně vytesali z lávové skály. Někdy by však i ten nejlepší kameník sekl vedle, rozrazil by horní ret, urazil chřípí nosu nebo rozsekl oční víčko. Ne tak umělci na Velikonočním ostrově: ti pracovali bezchybně, každý úder přesně sedel, nikde stopy po chybách.

Závěrem když se kácí les, létají třísky. Poukázal jsem na vzdálenost mezi lávovou skálou a sochami. Odpad ze dvou mezilehlých ploch, 32 metrů dlouhých a 1,84 metru širokých, se nemohl vypařit do vzduchu. Kde zůstaly úlomky?

Hlavní otázka však zní: k čemu takhle namáhavá dřina? Člověk přece nevytesá ze skály stovky soch, nedře se s nimi a nevláčí je kolem ostrova na pobřeží, nenasadí jim na lebky dva metry vysoké klobouky, nezasadí jim oči z perloviny a nepostaví je na plošinách k tomu vybudovaných, jenom aby předvedl, že to dokáže.

Mám však zvědavý mozek a nehodlám se hned po první odpovědi spokojeně posadit.

Koho vlastně chtěli ostrované zobrazit? Někákeho náčelníka? Vymřelou rasu uctívaných předků? To asi ne. Samotní obyvatelé ostrova byli odjakživa přátelští, milí lidé s měkkými rysy obličeje, s lehce odulými rty a širokými nosy (jako všichni Polynésané) a s bohatými černými vlasy. Oči mají mandlovité, bradu měkce zaoblenou. Naproti tomu sochy mají tupé, robotům podobné obličeje s úzce sevřenými rty, dlouhými špičatými nosy a s vpadlými očima. Je to kdokoli jiný, jenom ne předkové ostrovanů.

Stupidní obličeje soch na Velikonočním ostrově nezapadají do žádné kulturní představy. Nejsou příbuzné v postavami v Tule v dnešním Mexiku, ani nemají odulé rty a široké nosy opřilbovaných hlav Olméků ve vnitrozemí stejné země, nemluvě o profilu orlího nosu, vpadlých tvářích a jemných rtů Mayů a obyvatelů And. Koho to tedy vtesali ostrované do kamene? Koho to uctívali? Jaké nutkání, jaké náboženství je podněcovalo k práci?

Samotní domorodci označují svůj ostrůvek jako "pupek světa". Takové pojmenování dává smysl jen tehdy, jsou-li známy ještě jiné země. V obvodu jednoho a půl tisíce kilometrů kolem Velikonočního ostrova se však skrývá jenom jeden malinkatý ostrůvček a pak už daleko, daleko nic víc.

Ve francouzské Bretani leží na několik dílů přeražený Le grand Menhir brisé. Když před stoletími nebo snad tisíciletími stál vzpřímený, čněla jeho špička jednadvacet metrů nad zemí. Le grand Menhir brisé je ze žuly a váží asi tři sta tun. Na Velikonočním ostrově jsou sochy vysoké dvaadvacet metrů, tedy o metr vyšší než gigant v Bretani. Přesto stojí v moudrých knihách, že nejtěžší sochy mohou vážit třicet tun. Desetkrát méně než menší Le Grand Menhir brisé?

Svůj ostrov nazývají "pupek světa" a dodnes se každoročně pořádá oslava, při které musí stateční mladíci najít na malém skalnatém útesu u pobřeží vejce a nepoškozené je přinést na hlavní ostrov. Původně to mělo být vejce "ptačího člověka". Zkamenělá vejce jsem nacházel pod neprozkoumanou sutí na Velikonočním ostrově ještě před dvaceti lety. Měla pozoruhodný průměr, až do jednoho metru, a starosta mě ujišťoval, že původně objevili podobné útvary také ve středu ostrova.

Samozřejmě jsou to ti prapodivní ptačí lidé z mytologie, kteří jsou tu zvěčnění v kameni; záhadní obojetníci s lidským trupem, údy, prsty a s ptačí hlavou s protáhlým zobákem.

Na Velikonočním ostrově jsou rovněž petroglyfy, skalní rytiny, jaké se vyskytují na mnoha místech po celém světě.

Naši předkové z doby kamenné, kteří se museli obejít bez pergamenu a toaletního papíru, ryli po celém světě do skalních stěn svá poselství, tímto způsobem předávali následujícím generacím to, co považovali za důležité. Petroglyfy

nacházíme na Velikonočním ostrově například na velkých kamenech v zídkách, ale nacházejí se i na stěnách jeskyň a na velkých skalních plošinách na pobřeží, kde trpělivě čekají na konečné vylučštění. Jsou mezi nimi i kuriozity, jako například ta, kterou jsem obkreslil křídou. Co to má být? Ryba? Pupa květiny? Nebo snad dokonce schematické zobrazení technického postupu? Kdo má vtip, snadno pozná v této skalní rytině konstrukci náporové hnací jednotky: vepředu přívod vzduchu, potom zúžené tryskové klapky, uprostřed zapalovací jiskru a nakonec úzký, avšak rozšiřující se výfuk horkých plynů. Nechybí dokonce ani schéma přívodu paliva.

Není to nic než hračka, to bych chtěl zdůraznit, ale pokud se v prostoru vznáší tolik otázek, nemůže pár bláznivých nápadů uškodit.

Původně měly některé sochy na Velikonočním ostrově u krku dřevěné destičky. Pokusy o rozluštění písma na nich však k ničemu nevedly, výsledky nedávaly žádný smysl.

V šedesátých letech byla objevena spojitost mezi destičkami z Velikonočního ostrova a písmem z Mohendjo Daro, staré kultury z údolí Hindů v dnešním Pákistánu. Nesouhlasí však datování. Osídlení Velikonočního ostrova kladou totiž odborníci přibližně do roku 350 po Kristu, kdežto kultura Mohendjo Daro prý existovala přibližně před třemi tisíci lety.

Úmyslně se nezabývám historií Velikonočního ostrova a legendami o dvou skupinách obyvatel, o takzvaných dlouhouchých a krátkouchých, kteří kdysi mezi sebou válčili. Tyhle historky nemají přímou souvislost s umělci první generace, kteří z nějakého důvodu roztavili kolem ostrova stovky soch, právě tak, jako kdyby čekali, až je objeví nějaký bůh.

Nejnovější teorie o Velikonočním ostrově pochází od německého archeologa Kurta Horedta. Ten objevil pozoruhodnou shodu mezi germánskými runami a konickými písmoznakmi ostrovanů. V šestnáctém století objevili u Gallehus v severním Šlesvicku dvouřádkový nápis s celkem devíti figurálními znaky. Sedm z nich se téměř identicky objevuje na dřevěných destičkách na Velikonočním ostrově.

Dostali se před jeden a půl tisíciletím na Velikonoční ostrov Severogermáni? To by podle mínění archeologa Kurta Horedta vysvětlovalo obličejové rysy kamenných kolosů. Červené klobouky soch na Velikonočním ostrově by mohly také připomínat ryšavé kštiny Germánů.

Byli v tomto případě Starogermáni ti všemohoucí? Snad ztroskotanci, kteří roztavili sochy kolem dokola ostrova, aby na sebe upozornili? Mělo to ohromit posádky dalších germánských člunů, které by náhoda zahнала do těchto míst? Nepovažuji tuhle myšlenku za špatnou. Lámu si však hlavu nad otázkou: jak by se dostali Germáni - dávno před Kolumbem! - do jižních moří. Ta přece neleží hned u dveří - nebo snad ano?

Doslov

Na obrazkách po celém světě se promítá stále více televizních seriálů. Když je to dokumentární zpravodajství, pak se také v krátké době objeví kniha k seriálu. Proč vlastně? Copak obrazovka neukázala všechno? Neřeklo se všechno?

Po vysílání televizní seriál zmizí. Nemůžeme v něm ani listovat, ani ho kontrolovat. Televize neposkytuje čas k důkladnému zamyšlení, rychlost průběhu se rovná lokomotivě, která neustále jede jedním směrem. Souhlasí komentář moderátora? Odkud má ten člověk své vědomosti? Jsou vysílané obrázky pravé nebo zfalšované?

I když masová turistika sblížila kontinenty, mnoha lidem finanční a politické překážky neumožňují navštívit záhadná místa. Cestování k exotickým cílům může být také namáhavé a nebezpečné, není to vždy jen zábava. Často se laik také k vyhlédnutým cílům nedostane. Může mít před sebou tu správnou pyramidu, ale přesto se mu nepodaří proniknout dovnitř.

Kniha k dokumentárnímu seriálu Po stopách všemohoucích představuje televizi bez jednosměrné dráhy. Lokomotiva se může kdykoliv obrátit. Ve srovnání s televizí je text knihy obsáhlejší, prameny odkazují na hledání stop.

Kniha je víc než příručka. Je to prohloubení vzpomínky na televizní zážitek, který se v té formě už nevrátí.

Jako v prvním svazku děkuji Frankovi Elstnerovi, který seriál umožnil, Renému Steichenovi, který ho brilantně režíroval, a kameramanům a počítačovým odborníkům Cerise-Teams v Lucembursku, kteří ze suché materie vytvořili optický zážitek.

Erich von Däniken